

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1.Σ3.Υ1.Φ6 00302

ΕΤΟΣ Α΄.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1898

ΑΡΙΘ. 4

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
 ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 5.— ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. ΧΡ. 5.
 Πάσα αίτησις δέον να απευθύνηται προς την Διεύθυνσιν.

Παρακαλούμεν τους φίλους συνδρομητάς να πέμψωσι την συνδρομήν των, καθ' ότι υποβαλλόμεθα εις τίσας δαπάνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Το άριστούργημα του θεού υπό Jean Rameau μετάφρασις υπό Α. Μαρτζώκη.— Όπτασία του Μερκάτη υπό Μ. Μαρτζώκη καθηγητού.— Το Ημερολόγιον υπό Ι. Μάργαρη Ιατρού.— Ινδικόν ανέκδοτον υπό Μ. Λάνδου.— Στο Κοιμητήρι υπό Βάρμπι.— Η γυνή και τα άλογα ζφα υπό Σ. Δε-Βιάζη.— Guy de Maupassant, Ρόζα εκ του γαλλικού, Τζών Μώψ.— Οικιακή Οικονομία Ι. Ρούσου φαρμακοποιού.— Πνευματικά άσκήσεις.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(JEAN RAMEAU)

Η ΚΑΛΗ ΤΗΝ ΑΦΙΕΡΩΣΙΝ ΔΕΧΘΗΤΩ

A. M.

ΟΤΑΝ έκαμεν ο Πλάστης ούρανο΄ς, πουλιά, πεδιάδες,
 Όρη ακλόνητα, λαγκάδια, ταξιδιούρικα νερά,
 Όταν έχρυσεν εις τ' άρθη χρώμα, θείαις μοσχοβαλίδες,
 Κ' εκινήθησαν οι κόσμοι ε του ποδιού του τή στρωξί,

*

Έπλασ άνθρωπο, κ' έπήρε τ' άγαπυό το στερογόντι,
 Σάν παπούλις, που άπ' το χέρι το γκοράμι του οδηγεί,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Τὸ τριγύρισε εἰς τὴν πλάσι, εἰς τὴν ἀπεραντὶ οἰκουμένην,
Πῶσους μὲ τὴ φωνὴν τοῦ ἀπ' τὸ σκόσιος τὸ βαθύ

*

Ἐστὶ μυριόχρωμα λουλούδια, ποῦ εἶδε ξάφρον ὀλόγυρι του
Μὲ τὰ δίκρυνα τῆς αὐγούλας στολισμένα, χαρωπὴ,
Ὁ νεόπλαστος αισθάνθη κρυφὸ πόθο εἰς τὴν καρδιά του
Ἐστὶ τῶν ἀνθῶν τὰ ξεψυχήθη τὴ δροσόλουση ἀγκαλιά.

*

«Πόσο εἶν' ὀμορφα, Πατέρα!» εἶπ' ἐκεῖνος μαγεμμένος,
Ἀδελφώροντας τὰ χέρια εἰς τὸν οὐράνιο του ὀδηγόν
Καὶ γὰρ νᾶσαι ἀπ' τὴ γλυκερὴ τους εἰσὼδῶν συντροφευμένους,
Ἐγοράτισε καὶ κόβει ἕνα ρόδο τρυφερό.

*

Τότε ὁ Πλάστης τὸν ἐπῆγε εἰς τὰ βουνὰ τὰ χιονισμένα,
Μὲ τὴν κατάσπρη τὴ χαίτη, τὴν ἀπύτητη κορφή
Ἄσπρη τόσο, ποῦ τὰ μύτια ἐσφαλοῦσαν θαμπωμένα
Σὰ δυὸ ἀνθη, ποῦ λιγόντων ἀπὸ λάμψι περισσή.

*

«ὦ, τί ὠραῖο!» τοῦ ζαναλέει μὲ χαρούμενη καρδιά,
Καὶ χιονόσπορο γροικῶντας ἀπ' τὰ ὄρη τὰ κυλᾶ,
Γὰρ νὰ εὐφραίνῃ τὴ ματιά του εἰς τὴ λαμπρόλευκη θωρία,
Σκύβει, παίρνει ἀπὸ τὸ χιόνι, ποῦ εἰς τὰ πόδια του πηδᾷ.

*

Τότε τῶδειξε τ' ἀστέρια εἰς τ' ἄστρα καὶ τὸν ἀραιβάζει,
Ποῦ χυρόνταν κ' ἐπηδοῦσαν εἰς τὸν λαμπρόφωτο οὐρανόν
Ἀναστεναῖε, τούρχότου, τοῦ φτωχοῦ, ποῦ τὰ κυττάζει,
Νὰ ξεψύγῃ, τὰ τὰ φθάση μ' ἕνα πέταγμα ἐλαφρό.

*

«Πόσο εἶν' ὀμορφα, Πατέρα!» εἶπε ὑψώνοντας τὰ χέρια,
Καὶ γὰρ νᾶχη εἰς ταῖς ρυχταῖς του μίαν ἀχιτίδα φωτεινή,
Ἐξεχύθηκε καὶ πιάνει μ' ἕνα πήδημα δυὸ ἀστέρια,
Ἐστὶ δυὸ ἄστρατς πεταλοῦδαις εἰς τοῦ μαγιοῦ τὴ χαραυγή.

*

Ἐκουράσθη ἀπ' τὸ ταξεῖδι ἄλλ' εὐθὺς ὅταν ἐνθυμήθη
Πῶς τῆς γῆς τὸ μοροπάτι θεὸν ναύρῃ τὸ σκνθρωπτό,
Ἐστὶ μίαν δίπλα γαλαζένια εἰς οὐρανοῦ ἀποκοιμήθη
Μὲ τὸ χιόνι, μὲ τ' ἀστέρια, μὲ τὸ ρόδο εἰς τὸ πλευρό.

*

Τότε γὰρ τὰ ἰδῆ τὸ πλάσμα ἔς τὸ τερπνὸ τὸ ζῆπνημί του
 Ὅσ' ἔνα σῶμ' ἀδελφωμένα τέτοια ἔργα θαυμαστά,
 Νὰ μαγεύῃ, τὰ φαιδρύνῃ μὲ τὸ ρόδο τῆ ματιᾶ του,
 Κ' εἰς τὸ πλίγι του ν' ἀστράφτουν χιόνι κ' ἄστρα λαμπυρά,

*

Ἐέλθῃ ὁ καλὸς Πατέρας ἔς τὸ παιδί του τὰ χάριση
 Τὴν ἀθίρατη εὐτυχία τούτου κάτου ἔς τῆ γῆ,
 Τῶν ἀγγέλων ἡ ψυχὴ του τῆ χαρὰ νὰ μὴ φθοιήση,
 Κι' ὁμορφίαι τοῦ παραδείσου μὲς ἔς τὸν κόρρο του τὰ κλῆ.

*

Ἔτσι ἔσμιξεν ἄστέρια, ρόδο, χιόνι ἔς ἔνα σῶμα
 Κορμὶ ἔπλασε τὸ χιόνι, καὶ ἔς τὸ θεῖο του λογισμό
 Τὰ δυὸ ἄστρα δυὸ ματάκια, τὸ τριαντάφυλλο ἓνα στόμα,
 Καὶ μὲ ὅλα μιὰ Γυναῖκα, ἔργο τέλειο, θαυμαστό.

Ἀνδρέας Μαρτζώκης.

ΠΑΡΑΚΕΡΑΙΝΗ ΒΙΒΛΙΟΚΗΛΗΣΙΣ ΜΕΣΤΡΩΝ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 ΑΔ 5341.66.0032
 Ι Α Κ Ρ Β Α Τ Ε Ι Ο Σ

ΣΗΜ. ΔΙΕΥΘ. Εὐτυχῆς θεωροῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς δημοσιεύοντες, ὡς προσηγγείλαμεν, τοῦ ἀριστοτεχνικοῦ ποιήματος τοῦ **Rameau** τὴν ἀριστοτεχνικὴν μετάφρασιν, ἣν μόνον ἠδύνατο νὰ συγγράψῃ ὁ κατέχων τοιαύτην ἐπιφανῆ θέσιν ἐν τῇ νεωτέρῃ ἑλληνικῇ Παρνασσῷ πασίγνωστος ποιητὴς καὶ ἀπαράμιλλος μεταφραστὴς τοῦ **Moïse** τοῦ **Vigny**, τοῦ **Last man** τοῦ **Campbell** καὶ τοῦ **Traum** τοῦ **Richter**.

Ἡ ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΕΡΚΑΤΗ

Memorie inedite del Secolo XVI e XVII —
 Mamiani : Mario Pagano o dell'immortalità dell'anima. Firenze 1846.

Α'.

Ἀπὸ τοῦ 1576 μέχρι τοῦ 1580 ἔάν τις πρὸς στιγμήν ἐπισκόπει τοὺς ἐν τῇ ἀνωτέρῃ τῆς Ῥώμης παιδευτηρίῳ συνηγμένους φοιτητάς, ἢ προσοχὴν τοῦ ἰδιαζόντως θὰ εἰλκύετο ὑπὸ δύο νεανίσκων, ὧν ἡ φύσις ἠθέλησε διὰ τῶν ἐνίοτε ἀλαθῆτων τῆς ὄψεως γνωρισμάτων νὰ ὑποδηλώσῃ τὴν ἠθικὴν καὶ νοητικὴν εὐκληρίαν. Ὁ εἰς ἀπεκαλεῖτο **Μιχαὴλ Μερκάτης** κατ'ἐπίσημον ἐκ τοῦ περιβλέπτου οἴκου τοῦ **San Miniato** ἐν **Τουσκάνῃ** συγγενεῦστος μετὰ τῶν **Βονα-**

παρτῶν, ἀριθμήσαντος δὲ καὶ ἀριθμοῦντος ἐνταῦθα πολλοὺς διαπρεπεῖς ἐκγόνοους, καὶ ὁ ἄλλος Ἰωάννης Μαρσίλιος ἐκ **Βονωνίας**, πλὴν πρὸ πολλοῦ ἐγκατεστημένος ἐν **Ῥώμῃ**. Ὁ Μερκάτης ἠκροᾶτο τῶν μαθημάτων τῆς **λατρικῆς** σχολῆς, ὁ Μαρσίλιος τῶν τῆς **νομικῆς**, ἀλλὰ ἐὰν διάφορον ἠσπάσθησαν τὸ στάδιον, ὑπὸ τῶν αὐτῶν διεπνέοντο αἰσθημάτων. Ὁ Μαρσίλιος ἀνομολογῶν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Μερκάτη, διαπρέποντος ὑπὲρ πάντας τοὺς συμμαθητάς του καὶ ἐγγυωμένου ἔκτοτε τὴν ἐπιτυχίαν ἐκείνην καὶ εὐδοκίμησιν, ὧν ἔνεκεν ἀπθανατίσθη τ'ὄνομά του, προσεπάθει νὰ τὸν μιμηθῆ κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν σύνεσιν, τρέφων πρὸς αὐτὸν τὸ φίλτρον ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ σεβασμὸς ἀνάγουσι πολλάκις εἰς βαθμὸν ἀφοσιώσεως. Ἐκ τούτου ἐγεννήθη μετὰ τῶν δύο νέων ἡ φιλία ἐκείνη, ἣς τοὺς κρίκουσι **χαλκεῦσι** ἢ **ταυ-**

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΕΡΥΡΤΟΝ

τότης τοῦ ἰδεώδους, καὶ ἦτις, ἐκκολλητομένη καὶ προαγομένη ὑπὸ τὴν γόνιμον τῆς μαθήσεως ἐπίδρασιν, ἰσχυροποιεῖται καὶ ἐξαιρεται ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς ἀμυβιαίας τῶν οὕτω συνδεομένων ἀξίας.

Καίπερ μὴ παραιτούμενοι τῶν μεμετρημένων ἐκείνων ψυχαγωγιῶν, ἐν αἷς ἡ νεότης διδάσκειται τὸ μέλλον ἐνῶ φαίνεται ἀπολαύουσα μόνον τοῦ ἐνεστώτος, ἐν αἷς διαγκωνίζουσα τὰς πλάνης καὶ τὰς κακίας τοῦ κόσμου, μανθάνει νὰ θωρακίζηται κατ' αὐτῶν, ἐν αἷς τέλος ἐκχέει μέρος τοῦ πληθωροῦντος σφρίγγου της χωρὶς ν' ἀποκομίζῃ τὸν κόρον καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν, οἱ δύο φίλοι πολλάκις διήρχοντο τῆς σχολῆς των τὰς ὥρας ἐν σοβαραῖς συνδιαλέξεσιν, ὧν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ δισεπίλυτα τῆς μεταρυσικῆς προβλήματα ἀπετέλουν τὸ θέμα. Εὐσεβεῖς ἀμφοτέροι, καθὼς ὑπὸ εὐσεβῶν γονεῶν ἀνατραφέντες, δὲν ἐτόλμων ν' ἀπιστήσωσιν εἰς τὰ ὑπὸ τῆς θρησκείας διδασκόμενα, ἐπεθύμουν ὁμῶς νὰ πληρώσωσι τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νοῦ, ὡς ἐπλήρουν τὰς τῆς καρδίας, καὶ νὰ ἐνισχύσωσι τὸ κῦρος τοῦ ἐνστίχτου διὰ τῆς ἐναργείας τῶν ἀποδείξεων. Δὲν ἠδύναντο νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ὁ νοῦς, ὅστις διέτρεξε τὸ ἄπειρον δι' ἐνὸς λογισμοῦ καὶ ἡ καρδία, ἦτις ἐν ἐνὶ παλμῷ περιέλαβε τὴν αἰωνιότητα, σιγῶσι διὰ παντὸς ἐντὸς τεσσάρων σανίδων, ἔφρισσον δὲ πρὸ τῆς ἰδέας ὅτι κληρονόμος τῆς Δημιουργίας ὠρίσθη ὁ νεκροθάπτης. Αἱ πυρετώδεις αὐταὶ συζητήσεις, ἢ μᾶλλον αἱ ἐναγχώνιοι αὐταὶ ἔρευναι εἰς τ' ἀπόκρυφα τῆς μελλούσης ἡμῶν ὑποστάσεως, παρετείνοντο ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὅτε ἡμέραν τινα ἐν τῇ μέσῃ χλοανθοῦς πεδιάδος, οἱ δύο νέοι ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τῆς αὐτῆς ὀρμῆς, χωρὶς προηγουμένως νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, ἐρρίφθησαν εἰς τὸν τράχηλον ἀλλήλων, καὶ ὤμοσαν ὅτι ὅστις ἐξ αὐτῶν θ' ἀπέθνησκε πρῶτος, θὰ διεκοῖου εἰς τὸν φίλον του τὰ μετὰ τὴν ζωὴν ταύτην μυστήρια. Ἀλλὰ μόλις ἐκστομίσαντες τὸν ὄρκον τοῦτον, αἰφνης βιαίως ἀ-

πεσπᾶσθησαν τῆς περιπτώσεώς των· ἡ ὑπόσχεσις ἐκείνη, ἦτις παρατόλμως κατήργει τοῦ θανάτου τὸ δικαίωμα, ἦτις ὠρίζε πέραν τοῦ τάφου τὴν προθεσμίαν τῆς ἐκπληρώσεώς της, ἦτις ἀνέστειλλε τοὺς νόμους τῆς φύσεως, ἐνέπλησεν αὐτοὺς ἀορίστου τινὸς δέους· ἀλλ' εὐθὺς κατισχύσαντες τῆς στιγμιαίας ταύτης λιποψυχίας ἐτόνισαν ἐμφαντικώτερον τὰς ἐπισήμους ἐκείνας λέξεις, καλοῦντες ἐνδομύχως ὡς μάρτυρα τῆς ἀμυβιαίας αὐτῶν ὑποχρέωσης τὸν οὐρανόν, ὅστις ἀντὶ νὰ συννεφωθῇ ἐπὶ τῇ τόλμῃ των, ἐφαίνετο διαγελῶν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τὸν ἥλιον, ὅστις τοὺς περιέβαλλε διὰ τῶν ἀκτίνων του, ὡς ἐὰν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης προεσχέδιάζε τὴν ἀποθέωσίν των.

Β΄.

Ἀφοῦ ἐξεκάλεσαν οὕτω τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας των ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, οἱ δύο φίλοι, οἱ ονει κατὰ σιωπηρὰν συμφωνίαν, δὲν συνωμίλησαν πλεόν περὶ τοῦ τοσοῦτον ἀπασχολήσαντος αὐτοὺς θέματος. Θάττον ἢ βράδιον θὰ ἐπήρχετο ἡ στιγμή, καθ' ἣν ὁ εἰς συντρέβων τὴν πλάκα τοῦ τάφου, θὰ διερρήγγυε πρὸ τοῦ φίλου του τὸν πέπλον, οὗ οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἰσχυρὴ ποτε ν' ἀνασύρη μίαν πτυχὴν, ὁ δὲ θ' ἀπεκάλυπτε τὸ τεράστιον ἄγγελμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἀντικαθιστῶν τὸ « Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα » διὰ τοῦ « Πείσθητι καὶ πίστευε ». Ἐν τούτοις αἱ μελέται αὐτῶν ἐπερατοῦντο, ἐκάτερος δὲ ἐτρέπετο τὴν τρίβον, ἣν ἐν τῷ βίῳ προεχάραξε. Καὶ ὁ μὲν Μαρσίλιος ἀνεδεικνύετο δόκιμος νομοδιάσκαλος, περιώνυμος δὲ Ἀσκληπιάδης καὶ εἰς τῶν δημιουργῶν τῆς ὀρυκτολογικῆς ἐπιστήμης ὁ Μερκάτης, καταλαβὼν θέσιν περιφανῆ, ὡς πολλάκις προήγγελλεν αὐτῷ ὁ διάσημος αὐτοῦ διδάσκαλος Ἀνδρέας Κισαλπίνος, ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης φυτολόγων, τέλος δὲ διορισθεὶς ἀρχίατρος τοῦ πάπα Κλήμεντος τοῦ Πρώτου. Τὰ ἔτη παρήρχοντο, ἡ δὲ φιλία τῶν δύο ἐπιστημόνων διετηρεῖτο ἀκμαία καὶ ἀνεφελος, ὡς ἐκείνη τῶν δύο φοιτητῶν. Ἐ-

φαίνεται ὅτι ὁ χρόνος ἐκράτυεν ἔτι μάλλον τὸ αἰσθημά των, ἀποδεικνύων οὕτω ὅτι ἡ πτέρυξ αὐτοῦ τὰ πάντα ἄλλοιοὶ καὶ καταβάλλει πλην τῆς ἀγαπῶσης καρδιάς.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους πολλὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν ἐν Ῥώμῃ κινήσαντα τὴν ἐκπληξιν, τὸν οἶκτον ἢ τὴν φρίκην τῶν δύο φίλων. Παρέστησαν ὁμοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἁγίου Πέτρου ὅτε ὁ αἰγυπτιακὸς δεσλίσκος, ὁ ἄλλοτε ὀρθοῦμενος ἀγέρωχος ἐν τῇ πόλει τῶν Καισάρων καὶ ἐν τῇ μέσῃ τῶν ὁμοιωμάτων τῆς πολυθείας μὴ ποθῶν πλέον τὰς ἰθαγενεῖς αὐτοῦ σφίγγας, ἀνεστηλώθη ἐκ τοῦ βήθους τῶν κευθμώνων περιβεβλημένος νέαν ζώην καὶ νέαν αἴγλην, καθὼ στεγασθεὶς ὑπὸ τοῦ σημεῖου τῆς λυτρώσεως παρέστησαν ὁμοῦ ἐν τῇ πεδίῳ Varano εἰς τὴν χερουργίαν τῶν Cenei, καθ' ἣν μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἀπεκεφαλίσθησαν, ἐξωρούχθησαν δὲ τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τὰ σπλάγχνα, ἐνῶ εἰς τὸν ἐπίσης καταδικασθέντα δευτερότοκον ἐχαρίζετο ἡ ζωή, ἐπὶ τῇ ἀπανθρώπῳ ἔρφῃ ν' ἀνέλθη διαδοχικῶς εἰς τὸ ἱκρίωμα τῶν οἰκείων του, καὶ περιρρυτός ἐκ τοῦ αἵματός των, ν' ἀποθάνῃ οὐχὶ ἐξ ἑνός, ἀλλ' ἐκ τριῶν θανάτων· τέλος ὁμοῦ παρηκολούθησαν τὴν σορὴν τοῦ Τάσσου βαίνοντος εἰς τὴν ὑστάτην καὶ ἡρεμωτέραν αὐτοῦ κατοικίαν, καὶ προκρίναντος τοῦ ὑπὸ μιᾶς κοινωνίας καὶ μιᾶς ἐποχῆς πορροκνευζομένου στεφάνου τὸ διάδημα, δι' οὗ τὸν περιέβαλον ἔλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἔλοι οἱ αἰῶνες. Πῶς δὲν ἐλύθη ἡ ἀπῆρσία τῶν δύο φίλων ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ φερέτρου ἐκεῖνου, ἐν ᾗ περιεκλείετο ἡ φθορά, ἀλλ' ἐξ οὗ ἀνέθρωσκεν ἡ ἀθανασία!

Γ.

Τὸ ἔτος 1611 ἠγγίζεν εἰς τὸ τέρμα του. Ὁ Μερκάτης ἐκάθητο ἐσπέραν τινα ἐν τῇ σπουδαστηρίῳ τοῦ μεγάρου του, ὅπερ οἱ ἐγχώριοι εὐλαθῶς ὑποδεικνύουσιν εἰς τὸν ξένον, ἀτχολούμενος περὶ τὰς πεφιλημένας αὐτοῦ μελέτας. Ὁ ἀνεμὸς ἐμαίνετο ἔξωθεν, σκότος δὲ πυκνότερον ἐπέκειτο, ὡς κάλυμμα μολύβδινον,

ἐφ' ἀπάσης τῆς φύσεως. Τὴν φύσιν αὐτὴν ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν διηρεῦνα ὁ σοφός, κατὰ τὰς πολυτρόπους αὐτῆς ἐκφάνσεις, ἴσως δὲ ψαύων τὰ μέλη τῆς μυστηριώδους ταύτης Ἰσιδος ἐπειράτο ν' ἄρῃ τὴν καλύπτραν, ἣτις σκέπει τὴν ὄψιν τῆς, ἵνα μάθῃ ἐὰν ὑπὸ τὸ κρύβεμον ἐκεῖνο κρύπτεται τὸ μεῖδιμα Θεοῦ ἢ ὁ σαρδασμὸς δαίμονος, Αἴφνης ἡ προσοχὴ αὐτοῦ περισπάται ὑπὸ τοῦ πτεροκοπήματος ἵππου ἀπὸ ρυτῆρος πρὸ τῆς οἰκίας του ἐλαύνοντος, τράμος δὲ τὸν καταλαμβάνει ἀκούοντα τὸν δρόμον τοῦ ὑποζυγίου αἴφνης ἐπέχοντα, τὴν δὲ θύραν του πληττομένην τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε τῷ ἐφάνη ὅτι ἐκ βήθρων διεσείσθη ἡ οἰκία. Ὑπέκων εἰς ὠθησιν ἀκατάσχετον, πάραυτα ὄρμη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου κειμένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸ ἀνοίγει, καὶ ἐν μέσῳ τοῦ τὰ πάντα περιβάλλοντος ζόφου διαβλέπει τὸν φίλον αὐτοῦ λευχειμονοῦντα, λευκοῦ ἵππου ἐπιβαίνοντα καὶ ἀνακράζοντα αὐτῷ λατινιστί: «Vera, Michael, vera sunt illa». Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μαρσίλιος ἀπῆλθεν, ὁ δὲ Μερκάτης ὑπὸ μυρίων κατεχόμενος σκέψεων καὶ εἰς ἀόριστον ἀγωνίαν ἐνδίδων, ἐνδύεται ἐν σπουδῇ, καὶ τρέπεται τὴν εἰς τὸ οἶκημα τοῦ φίλου αὐτοῦ ἄγουσαν, κείμενον εἰς ἱκανὴν ἐκείθεν ἀπόστασιν κατὰ τὰ μέσα τῆς κλιτύος τοῦ Ἰανίλου λόφου. Γινώσκων κάλλιστα τὸ ἰδιαιτέρον τοῦ Μαρσίλιου δωματίον, ἀνεθάρρησε κάπως ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός, ὅπερ διεφαίνετο ἐκ τῶν κεκλεισμένων θυρίδων, καὶ ὅπερ ἐμαρτύρει τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τοῦ φίλου του. Πλησιάζει εἰς τὸν οἶκον, κρούει τὴν θύραν, μετὰ τινα δὲ χρόνον παρίσταται πρὸ αὐτοῦ γραῖα ὑπῆρέτρια ἀγαπῶσα τὸν Μαρσίλιον ὡς τέκνον τῆς, ἣτις ἀναγνωρίζουσα τὸν Μερκάτην ἀναλύεται εἰς δάκρυα, καὶ σχεδὸν λιπόθυμος ἀγγέλλει ἐν μέσῳ κοπετῶν καὶ θογγῶν εἰς τὸν κατάπληκτον ἐπιστήμονα ὅτι πρὸ μιᾶς ὥρας ὁ ἀρχαῖος αὐτοῦ συμπαθητῆς ἀπέβίωσε μακρὰν τῶν γονέων του, μεταβάντων πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς Βοωνίαν,

καὶ ἀκριβῶς, ὡς ὑπελόγησεν ὁ ἀκροώμενος, καθ' ἣν στιγμήν ὤφθη αὐτῷ τὸ φάσμα, τὸ ἐκ τοῦ οὐδοῦ ἄλλου κόσμου ἐπιστρέψαν ἐπ' ὀλίγον εἰς ἐκείνον, ὃν κατέλιπεν, ὅπως τηρήσῃ τὸν λόγον του.

Οὐδεμίαν ἐπιτρέπεται ἀμφιβολίαν περὶ τῆς φιλαληθείας τοῦ Μερκάτη, διηγηθέντος ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὴν ὀπτασίαν ταύτην, εἰς ἣν ἡ ἰδιότης αὐτοῦ ὡς περὶ θετικᾶς μελέτας ἀσχολουμένου προσδίδει περισσότερον κύρος. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἄλλοτε ἀμειλίχτως ἀπορρίπτουσα τοιοῦτου εἶδους φαινόμενα, ἀλλ' ἀπὸ τινος τελεσφόρως μελετῶσα ταῦτα καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀνάγουσα εἰς φυσικὰς δυνάμεις μήπω παρατηρηθείσας, δύναται ἴσως νὰ θεωρήσῃ τὸ ὄραμα τοῦτο ὡς ἀθύποβολῆς ἢ τηλεπαθείας ἀποκύημα· τὸ καθ' ἡμᾶς, μὴ δυναμένους νὰ ἐπιληφθῶμεν τοιοῦτου ζητήματος, θὰ ἠδύχομεθα εἰς ὄλους, ἵνα, καθ' ἣν στιγμήν θρηνοῦσι τὸν χωρισμόν, ὃν ἐν τῇ ἀπογνώσει των νομίζουσιν αἰώνιον, τοῦ πατρός, τῆς μητρός, τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ υἱοῦ ἢ ἄλλου ἀγαπωμένου ὄντος, παρίσταται αἴφνης πρὸ αὐτῶν τὸ πεφιλημένον τοῦτο ὄν, ἐπιβεβαιούσ' οὕτω τὴν ἀλληλεγγύην δύο κόσμων καὶ δύο ὑπάρξεων.

MEMNON MARTZOKHS.

Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον ἀνάγνωσμα, ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν διαπρεποῦς ἱατροῦ I. Μάργαρη, ἐν τῇ συλλόγῳ τῶν φιλομαθῶν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1895 ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου.

ΠΕΡΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Μετὰ τόσα σπουδαῖα ἀναγνώσματα, μετὰ τόσας τερπνάς, εὐφραδεῖς καὶ λίαν διδακτικὰς σύναμα ὀμιλίας κατὰ τὰς ἀπὸ πέρυσιν ἀρξαμένας συνεδρίας τοῦ Συλλόγου τούτου, τολμηρὸν θεωρῶ δι' ἐμέ, βεβαίως νὰ παρυσιάζωμαι τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐνώπιον ὑμῶν, ἵνα ἐπαγγελάσω ὑμᾶς εἰς ἀκράσιαν· ἀλλ'

εἰς τοῦτο μὲ ὦθει ζήλος δικαῆς τοῦ νὰ συντελέσω κατὰ τι εἰς τὴν πρόδον τοῦ Συλλόγου συμπράττων, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί· κάλλιστα δὲ γινώσκων, ὅτι τὰ ὑπ' ἐμοῦ ρηθησόμενα εἰσὶ γνωστά εἰς τὰ ἀξιώσιμα τοῦ Συλλόγου μέλη τὰ ἐπὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς γνώσεσι διακρινόμενα καὶ μάλιστα πολὺ ἀκριβέστερον καὶ λεπτομερέστερον ἢ εἰς ἐμέ ὡς καὶ εἰς πλείστους ὄτους τῶν εὐγενῶς πρὸς ἀκράσιαν συνελθόντων, δὲν ἀπευθύνομαι ἢ πρὸς ἐκείνους μόλιον, εἴτινες ἔειπεν ἄλλοτρίων λόγων δὲν ἠτύχησαν νὰ λάβωσιν ἄχρι τοῦδε γινώσιν τῶν ὄτων θέλουσιν ἀκούει ἢ ἄλλων παραπλησιῶν διδαγμάτων, τούτων τὴν προσεχὴν ἐπικαλοῦμαι παρὰ δὲ τῶν λοιπῶν ἐξαιτούμαι νὰ μὲ τιμήσωσι διὰ τῆς εὐγενοῦς ἀνοχῆς των.

Τὸ θέμα, ἐφ' οὗ θέλω ἀσποληθῆ, εἶνε ὡς προειδοποιήθη ἡ «Μέτρησις τοῦ Χρόνου». Ἐηρὸν βεβαίως τὸ ἀντικείμενον, δι' ὅπερ πρᾶκαλῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῶσι παρεκδᾶ. εἰς τινές, ὅπως καταστή ὅσον εἶν τε ἀβαρὲς καὶ ἀνοχλον καὶ σὺνάμα καταληπτότερον.

ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΧΡΟΝΟΥ

Χρόνου μέτρησιν λέγοντες, ἐννοοῦμεν βεβαίως τὴν μέτρησιν τῶν μερῶν τοῦ χρόνου, τούτεστι τῶν παρελθόντων μερῶν, καθ' ἃ συνέβη τι τῶν τοῦ παρόντος καθ' ἃ συμβαίνει καὶ τῶν τοῦ μέλλοντος, καθ' ἃ μέλλει νὰ συμβῆ, καθὼς διαμέτρησιν τοῦ τόπου ἐννοοῦμεν ὀρισμένου διαστήματος κατὰ μῆκος ἢ κατὰ πλάτος, ἢ καθ' ὕψος ἢ κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, ἢ κατὰ μῆκος πλάτος καὶ ὕψος ἢ τὴν ἔκτασιν δρόμου, ὃν διατρέξαμεν ἢ διατρέχομεν ἢ θέλομεν διατρέξει καὶ ἀναγκαῖον θεωρῶ τὸν σαφηνισμόν τοῦτον καθ' ὅσον χρόνος καὶ τόπος εἶνε δύο τινα ἀναρχα καὶ ἀπέραντα. Μῆταίως τῷ ὄντι θὰ προσπαθήσωμεν διὰ τοῦ νοῦς μας ἀνατρέχοντες ἀπὸ παρελθόντων εἰς παρελθόντα νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι εὐρομεν χρόνον ἀρχὴν καὶ ἀπὸ τῶν ἀπωτάτων γνωστῶν παρελθόν-

των, χρόνος πάντοτε ὑπῆρχε, καθὼς ματαίως θὰ δυνηθῶμεν, ἀποβλέποντες εἰς τὸ μέλλον νὰ φαντασθῶμεν πέρας, καὶ ἂν ὑπεθέσωμεν ἐν ἀπικνιάτῳ μίλλοντι καταστροφὴν, συντέλειαν εἰς μηδενισμόν τοῦ παντός, ἐξάλειψιν παντός ἀντικειμένου, ὁ χρόνος θέλει πάντοτε τρέχει. Ἄναργος ἔθην ὁ χρόνος καὶ ἀτελεύτητος. Αὐτὸ τοῦτο δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν καὶ διὰ τὸν τόπον. Ἄς διατρέξωμεν δ' ἄ τοῦ νοός μας τὸ περίξ ἡμῶν φαινόμενον διάστημα καὶ ὑποθέτοντες ὅτι ἡ περικλείουσα, τὸν πλανήτην ἡμῶν καὶ τὰ λοιπὰ οὐράνια σώματα, κυανόχρους σφαῖρα εἶνε στερεόν τι περίβλημα ἃς τῆν διαπεράσωμεν καὶ φαντασθῶμεν, ὅτι εὐρέθημεν εἰς ἕτερον παμμέγεθες διάστημα περιοριζόμενον ὑπὸ ἄλλης συγκεντρικῆς σφαίρας ὑποθέτοντες δέ, ὅτι τὸ νέον τοῦτο περίβλημα, εἶνε ὅσων θέλετε ἑκατομμυρίων χιλιόμετρων χονδρὸν δὲν θὰ δυσκολευθῶμεν βεβαίως νὰ τὸ διαπεράσωμεν καὶ νὰ εὐρεθῶμεν εἰς ἕτερον ἄχραντὸν διάστημα καὶ οὕτω δυνάμεθα αἰωνίως νὰ θαίνωμεν χωρὶς ποτε νοεῶς νὰ φαντασθῶμεν πέρας. Ὁ τόπος ἔθην, καὶ ὁ χρόνος ἐπαναλαμβάνω, εἶνε δύο τιὰ ἄναργα καὶ ἀπέραντα καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ὃν ἄνωτέρω, εἶπον, ὅτι προκειμένου περὶ χρόνου μετρήσεως ἀναγκαῖον νὰ δισσαφηνίσω, ὅτι ἐννοῶ τῶν μερῶν τοῦ χρόνου.

Τὴν ἀνάγκην τῆς τοῦ χρόνου μετρήσεως ἀνέκαθεν, ἤσθάνθη ὁ ἄνθρωπος πρὸς τακτοποιήσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας πρὸς δικανόνισιν τῶν κοινωνικῶν σχέσεων καὶ πρὸς χρονολογίαν τῶν συμβαινόντων ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐπιστήμη τῆς χρονολογίας, ἥτις εἶνε ἀδιάσπαστος ἀπὸ τῆς ἱστορίας μὴ δυναμένης ταύτης νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ ἐκείνης. Ἀλλὰ καθὼς διὰ πᾶσαν μέτρησιν μερῶν τόπου ἀπαραίτητοι εἶνε αἱ μονάδες μετρήσεως, ἃς ὑπενόησεν ὁ ἄνθρωπος λαμβάνων ἰρισμένα τοῦ τόπου μέρη, ὡς τοιαῦτα, καὶ τοιαῦτα εἶνε, αἱ μονάδες τῆς ἐκτάσεως ἥτοι τοῦ μήκους, τῆς ἐπιφανείας, τῆς χωρητικότητος, οὕτω

καὶ διὰ τὴν τοῦ χρόνου μέτρησιν αἱ μονάδες χρονικοῦ διαστήματος ἀπαραίτητως ἀπέδωκαν ἀναγκαῖαι ταύτας. Ὡς δὲν εἶε δυνατόν νὰ ἐπινοήσῃ κατ' ἀρέσκειαν ὁ ἄνθρωπος ἅτε μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ ἐν τῷ νῶν σειρὰν κενῶν παντός φαινομένου προχωροῦντος χρόνου στιγμῶν καὶ τὴν διάρκειαν αὐτῶν ἐντετυπωμένων διατηρήσῃ, ὅπως μεταχειρισθῆ ταύτην ὡς μονάδα πολλαπλασιαστέαν ἢ διαιρετέαν, καὶ ὑπεχρεώθη ἐκ τούτου νὰ προστρέξῃ εἰς τὴν μετ' ἐπιστασίας παρατήρησιν φυσικῶν φαινομένων, ὅπως ἐκ κανονικῆς σειρᾶς τοιούτων δυνηθῆ νὰ ἐκλέξῃ τὰς ἀναγκαῖούτας αὐτῷ μονάδας καὶ ἐν τῇ ἀναποδράστῳ ταύτῃ ἀνάγκῃ πρὸς ἀκριβεστέραν παρατήρησιν, πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν προσοχὴν τοῦ ἰδίως ἔστρεψε παρ' αὐτοῦ ζητῶν τὸ ποθούμενον ἢ δὲ ἀλάνθιστος ἐν τῇ κανονικῇ σειρᾷ τῶν φαινομένων οὐρανία φύσις ἦλθεν αὐτῷ ἀρωγός. Τῷ ὅτι δύο οὐράνια σώματα εἰλκυσαν ἰδίως τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἦτοι ὁ λαμπρὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς βασιλεὺς τῆς ἡμέρας, ὁ φαεινὸς ἥρωας, ὁ εὐεργετικὸς Ἥλιος καὶ ἡ ὠραία τῆς νυκτὸς δέσποινα, ἡ τὸ νυκτερινὸν σκότος διασκεδάζουσα Σελήνη. Τὰ δύο ταῦτα οὐράνια σώματα ἀνέκαθεν ἐθαύμασεν ὁ ἄνθρωπος καὶ τόσον, ὥστε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι πρὶν τῆς διαδόσεως τῆς θείας τοῦ Θεοανθρώπου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας, ἐλατρεύθησαν ὑπὸ διαφόρους ἀλληγορικὰς μορφάς. Ἐλάτρευσαν τῷ ὄντι τὸν Ἥλιον οἱ Χαλδαῖοι ἀλληγορήσαντες εἰς αὐτὸν τὸν Βόαν καὶ οἱ Χαναανοὶ τὸν Μολώχ· ἐλάτρευσαν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Ἥλιον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὄσσυριδος, οἱ Φοίνικες εἰς ἐκεῖνο τοῦ Ἀδωνιδος, οἱ Πέρσαι εἰς τὸ τοῦ Μύθρου καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν Ἕλληνας εἰς τὸ τοῦ Φαίβου· τὴν δὲ Σελήνην ἐλάτρευσαν οἱ Αἰγύπτιοι ἀλληγορήσαντες εἰς αὐτὴν τὴν Ἰσιδα, οἱ Ἕλληνες τὴν Ἀρτέμιδα, οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Diana· τῶν θεοποιή-

θέντων δὲ τούτων ἀστέρων αἱ κανονικῶς παρατηρούμεναι κινήσεις προσήνεγκον τῷ ἐξετάζοντι τὰς μονάδας τῆς τοῦ χρόνου μετρήσεως ἤτοι τὴν ἡμέραν, τὸν ἑνιαυτόν, τὸν μῆνα μονάδα μεσελλαβοῦσαν. Τὰς μονάδας ταύτας μίαν πρὸς μίαν ἀνάγκη νὰ ἐξετάσωμεν.

Ἡμέρα. — Ἀφίοντες κατὰ μέρος τὰς φαινομενικὰς κινήσεις τῶν λοιπῶν οὐρανίων σώματων περιοριζόμεθα ἀναφέροντες μόνον τὴν τοῦ ἡλίου καθημερινὴν συνεχῆ κίνησιν ἣτις, ὡς πρώτη ἐλκύσασα τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπετέλεσε τὴν μονάδα τῆς ἡμέρας.

Ὁ μέγας τῆς ἡμέρας φωστὴρ ἐμφανιζόμενος καθ' ἐκάστην εἰς τὸν ὀρίζοντα κατὰ τὸ μέρος, ὅπερ ἀνατολικὸν καλοῦμεν, ὑψοῦται βραχυηδόν, μεσουρανεῖ καὶ εἶτα τὸν δρόμον τοῦ ἀκολουθῶν κλίνει εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τὸ καὶ δυτικὸν καλούμενον καὶ κρύπτεται ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα ὅπως ἐμφανισθῆ καὶ πάλιν τὸ πρῶτ' ἀνατέλλων. Ἄς μοι ἐπιτραπῆ ἐνταῦθα μικρά τις παρέκδοσις. Φαινομενικῆ εἶνε ἡ τοιαύτη τοῦ ἡλίου κίνησις, ἀλλὰ διατί φαινομενικῆ; Πιστεύω ὅτι εἰς οὐδένα θὰ φανῆ πικρόδοξον, ἀκούων ὅτι ὁ ἥλιος οὐδαμῶς ὑψοῦται οὔτε κλίνει, ἀλλ' ὅτι ἡ γῆ ἐν ἣ οἰκοῦμεν σκιερὸν στρογγύλον εὖτα σῶμα, στρέφεται περὶ ἑαυτῆς καὶ εἰς ἐκάστην περιστροφὴν διαδοχικῶς παρουσιάζει εἰς τὸν ἥλιον τὰ διάφορα τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς μέρη, ἅτινα διαδοχικῶς φωτίζονται καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶνε σύγχρονος ὁ φωτισμὸς πανταχοῦ τῆς γῆς φωτιζομένων τῶν μερῶν ἐκείνων, ἅτινα ἔχουν ἀπέναντι τῶν τὸν μέγαν φωτοβόλον ἀστέρων καὶ ἅτινα διὰ τῆς περιστροφῆς μεταβαίνουν εἶτα εἰς τὸ σκότος, ὅπως φωτισθῶσι τὰ κατόπιν ἐρχόμενα καὶ εὖτα καθεῖς οὕτως ἐν ὀλίγαις λέξεσι συμβαίνει ὅτι εἰς μικρὰν στρογγύλην σφαῖραν περιστρεφομένην ἀπέναντι λυχνίας. Πιστεύω, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εἰς οὐδένα θὰ φανῆ τοῦτο παράδοξον, ἀλλ' αἱ τυχὸν εὐρίσκονται ἐνταῦθα τοιοῦτοι, ἃς μοι ἐπιτρέψωσι νὰ τοῖς

παρατηρήσω ὅτι τὸ ὑπ' αὐτῶν θεωρούμενον παράδοξον διδάσκει ἢ τὰ οὐράνια σώματα καὶ τὸς κινήσεις αὐτῶν ἐρευνῶσα ἀστρονομία διδάσκουσι σοφοὶ ἄνθρωποι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀκμάσαντες, σοφοί, οἵτινες κατεμύχθησαν πρὸς μελέτην τῆς φύσεως καὶ ἐξακρίβωσιν τῶν μεγάλων ἀληθειῶν τῶν ἀληθαστῶν νόμων, οὗς ἐκκύνοντες ἐν τῇ ἀπεράντῳ αὐτοῦ σοφίᾳ ὁ Δημιουργὸς τοῦ παντός. Τὸ διάστημα τοῦ χρόνου καθ' ὃ ὁ ἥλιος, ὡς ἐκ τῆς περιστροφικῆς τῆς γῆς κινήσεως κείται ὑπεράνω τοῦ ὀρίζοντος, ἀποτελεῖ τὴν φυσικὴν ἡμέραν ἐκεῖνο δὲ καθ' ὃ κείται κάτω τοῦ ὀρίζοντος ἀποτελεῖ τὴν φυσικὴν νύκτα.

Ἡ φυσικὴ ἡμέρα δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ λησθῆ ὡς ἀλάνθαστος μετρήσεως τοῦ χρόνου μονὰς καθ' ὅταν ἡ διάρκεια αὐτῆς δὲν εἶνε ἡ αὐτὴ καθ' ἐκάστην οὐδὲ καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη, ἀλλ' αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται κατὰ τόπους καὶ κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους καθ' ὃν λόγον ἐλαττοῦται ἢ αὐξάνει ἡ φυσικὴ νύξ· τὸ σύνολον μόνον τῆς διαρκείας τῆς ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἦτοι τὸ νυχθήμερον ἀπετέλεσεν ἀνεκάλου καὶ ἀποτελεῖ ἀμετάτρεπτον ἀληθῆ μονάδα, ἣν οἱ χρονογράφοι καλοῦσι πολιτικὴν ἡμέραν, εἰ ἀστρονόμοι διακρίνουσι τὴν ἡμέραν εἰς ἀστρικὴν, ἡλιακὴν καὶ μίσην, ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν εἶνε λόγος ἐνταῦθα.

Ἡ ἑναρξίς τοῦ ἡμερονοκτίου δηλαδὴ ἢ στιγμὴ ἢ θεωρητέα ὡς ἀρχὴ αὐτοῦ διαφορὰς παρουσιάζει κατὰ τὰ διάφορα ἔθνη, οὕτω π.χ. εἰ Βαβυλώνιοι καὶ εἰ Τοῦρκοι ἐθεώρουν ὡς ἑναρξιν τῆς ἡμέρας τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἄλλοι δὲ ὡς λ. γ. εἰ Ἰουδαῖοι, εἰ Ἀθηναῖοι, εἰ ἄρχαιοι Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ τὴν ἐσπέραν, καὶ τοῦτο ἠκολούθουν ἄχρι πρότινος καὶ οἱ Ἴταλοὶ, ἄλλοι τὴν μεσημβρίαν καὶ τῆς ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἐθεῖσαν ὡς ἀρχὴν τῆς ἡμέρας τὸ μεσονύκτιον ὅπερ σήμερον παραδέχονται ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη εἰ ἀστρονόμοι ὅμως

προτιμῶσι τὴν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἔναρξιν, ὡς στιγμῆς ἀκριβέστερον ὀριζομένης.

Ἄλλ' ἢ μόνος αὕτη τῆς ἡμέρας ὅπως ἢ χρήσιμος πρὸς διακανόνισιν τῶν ἡμερησίων ἐργασιῶν εἶχεν ἀνάγκην ὑποδιαίρέσεων καὶ εἰς τοῦτο ἀπέβλεψαν ἀνεκαθεν τὰ διάφορα ἔθνη.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἡμέρα δηλ. τὸ νυχθήμερον διαιρεῖται εἰς μέρη ἑκκοσι τέσσαρα, ἅτινα καλοῦμεν ὥρας ἢ δὲ ὥρα εἰς ἐξήκοντα λεπτὰ πρῶτα καὶ ἕκαστον τούτων εἰς ἕτερα ἐξήκοντα λεπτὰ δεύτερα καλούμενα (εἰ ἀστρονόμοι προβαίνουν καὶ περαιτέρω). Ἡ διαίρεσις ὅμως αὕτη τῆς ἡμέρας ἐγένετο ἀκριβῆς καὶ κανονικὴ διὰ τῆς ἐφευρέσεως καὶ τελειοποιήσεως τῶν τεχνιτῶν μέσων, εἶν τῶν ὥροσκοπίων τῶν ἡλιακῶν ὥρολογίων τῶν κλεψυδρῶν καὶ κατόπιν τῶν διὰ τροχῶν καὶ βαρῶν ὥρολογίων καὶ τῶν ἐγκολπίων τῶν κινουμένων δι' ἐλατηρίων.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΓΑΡΗΣ
Ἱατρός

MELCHIORRE CESAROTTI

Μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Melchiorre Cesarotti συγκαταλέγονται καὶ διάφοροι Ἀπίλογοι ἢ Μῦθοι, οὓς οὗτος εἴτε ἐξ ἀνεκδότων χειρογράφων παρέλαβεν, εἴτε ἠρύσθη μελετῶν τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων ἐθνῶν εἰς τὴν φιλολογίαν τῶν ὁποίων μετ' ἀληθοῦς ζήλου ἐνέκυψε συγγραφῆς μάλιστα καὶ περισπουδάστους μελέτας περὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν διαφόρων γλωσσῶν.

Πολλοὶ τῶν συντόμων ἀπλόγων, διδακτικώτατοι ὑπὸ πᾶσαν ἐποψιν, εἶναι νομιζῶν ἄξιοι νὰ δημοσιευθῶσι μεταπεφρασμένοι ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γλώσσῃ καὶ μάλιστα ἐν περιοδικῷ συγγράμματι σκοπὸν φιλολογικὸν ἔχοντι.

Πλὴν τῶν ἄλλων δημοσιευμάτων του

ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, εἶναι αἱ προεισαγωγικαὶ σκέψεις του εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, ἔργον σοφὸν διὰ τοῦ ὁποίου πραγματεύεται τὰς διαφόρους φάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, μᾶς διδάσκει τοὺς χαρακτήρας καὶ τὰς μεταπτώσεις αὐτοῦ καὶ δίδει συμβουλὰς πρὸς ἐκτίμησιν τοῦ ἀρχαίου καλοῦ καὶ τῶν ἔργων τῶν Ἑλλήνων σοφῶν.

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον «ΙΝΔΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ» ἐξήχθη ἐκ χειρογράφου τοῦ Δανδάμεως, ἀρχαίου τῶν Ἰνδῶν φιλοσόφου, ἐλπίζω δὲ ὅτι διὰ τοῦ συντόμου τούτου δημοσιεύματος παρέχεται τοῖς φίλοις ἀναγνώσταις τῆς «Ἡοῦς» ἔπαγωγὸν ἀνάγνωσμα.

* *

ΙΝΔΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εἰς ἐκ τῶν Βασιλέων τῆς Βεγγάλης ἐκ τοῦ γένους τοῦ μεγάλου Δαδιγελίμ⁽¹⁾ ὃν τοσοῦτον ἐξύμνησεν ὁ σοφὸς Πιλπάτ⁽²⁾, ἀνηλθε τὸν θρόνον ἐν ἡλικίᾳ μὲν νεαρωτάτῃ, φέρων ὅμως ἅπαντα τὰ ἐφόδια δι' ὧν πρέπει νὰ εἶναι πεπροικισμένος πᾶς ἀγαθὸς καὶ ἐνάρετος μονάρχης.

Μῆνας τινὰς μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνοδὸν του ἀπεβίωσεν ὁ μέγας αὐτοῦ Βεζύρης, εὐρεθεὶς δὲ ἐν ἀμηχανίᾳ, προκειμένου νὰ ἐκλέξῃ τὸν διάδοχον καὶ μὴ θέλων ν' ἀποτύχῃ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλλήλου προσώπου, ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ ἅπαντας τοὺς Ναθάβ⁽³⁾ τῶν διαφόρων πόλεων τῶν ἀποτελουσῶν τὸ Κράτος του καὶ ἐξ ὧν αὐτῶν νὰ ἐκλέξῃ τὸν μάλλον ἱκανὸν νὰ καταλάβῃ τὸ ἀξίωμα, ἐξ οὗ ἐξηρτάτο ἡ εὐημερία τοῦ Κράτους του.

Ἐκ τῶν προτέρων εἶχεν ἐσχηματισμένην περὶ αὐτῶν συγκεχυμένην τινα γνῶ-

1. Ἰνδὸς Βασιλεὺς τοῦ Δανδάμεως μαθητῆς.

2. Εἰς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων Βραχμῶν. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ συγγραφεῖσα «Διαθήκη τοῦ Χουσχένη» χάριν τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ Δαδιγελίμ μεταφράσθη εἰς ἅπασας σχεδὸν τὰς γλώσσας.

3. Τίτλος, ὃν ἀπονέμουσιν οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὅστις ἐσθονάμετ μετὰ τὸν τοῦ Δαδιγελοῦ.

μην, καθόσον δὲν παρήρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἐλάμβανεν ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν ἀναφοράς αὐτῶν ἢ τῶν ὑπηκόων τῶν περιεχοῦσας ἐπαίνους ἢ παράπονα κατ' αὐτῶν. Μόνον ἐκ τῆς πόλεως Benares (1) δὲν ἐλάμβανεν εἰδήσεις καὶ τὸ τοιοῦτον δὲν ἤξευρεν εἰς τί ν' ἀποδώσῃ. Ἡ περιέργεια τοῦ Μονάρχου ἠῤῥησε μάλιστα, ὅταν ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ Ναβὰβ τῆς ρηθείσης πόλεως ἔχαιρεν ἀνὰ ὄλον τὸ κράτος φήμην λογίου καὶ σοφοῦ ἀνδρός. Ἦτο ἄνθρωπος ἐγκρατῆς τῆς τέχνης τοῦ πολέμου, τοῦ δικαίου ἐν εἰρήνῃ. Μὴ ἀρκεσθεῖς εἰς τὴν μελέτην τοῦ Βεδάμ (2) ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν διαφόρων ἐπιστημῶν, αἵτινες ἤκμαζον τότε εἰς ἄλλα κράτη. Τὸ Ζένδ καὶ τὸ Παζένδ τοῦ Ζοροάστρου (3) καὶ τὰ ἀπόρητα τοῦ Τόθ (4) βιβλία, οὐδὲν ἐνέκλειον δι' αὐτὸν μυστήριον, ἐμελέτα δὲ ἐπισταμένως τὰ ἔργα τοῦ Ἰδὸκ τοῦ διαπρεπεστεροῦ ἐκ τῶν λατρευόντων τὸν Μέγαν Λάμαν (5) φιλοσόφων. Ἠγάπα τὴν σοφίαν ἐκείνην, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ κοινωνικὴ εὐημερία καὶ ἀπεστρέφετο ἐκείνην, ἣτις διεγείρει τὴν θρασεῖαν ὄψιν καὶ ἐπικίνδυνον πολυπραγμοσύνην. Ἠχαρασιεῖτο νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰ συμβούλια τῶν βραχμάνων καὶ ἕνεκα τῆς σοφίας του οὗτοι συνέλεγον τ' ἀποφθέγματα τοῦ καὶ τὸν ὑπελήπτοντο ὡς ἕνα τῶν ἀρχηγῶν των.

Ὁ σοφὸς οὗτος ἀνὴρ μετὰ τῶν λοιπῶν Ναβὰβ παρουσιάσθη κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν πρὸ τοῦ Βασιλέως, ὅστις ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκυβέρνηων καὶ περὶ τῶν ἐνεργικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς

διοικήσεώς των. Ἐκαστος ἐπαίρετο διὰ τὰς ὑπηρεσίας του καὶ ἐξῆρε τὰς προσπάθειάς του διὰ τὴν εὐημερίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ διοικουμένων.

Ὁ εἷς κατέκτησεν ἐχθρικὸν ἔδαφος, ἄλλος ἠῤῥησε τὰς δημοσίας προόδους, ἄλλος εἰσήγαγεν νέον κλάδον ἐμπορείας, ἄλλος διέθεσεν δλόκληρον τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ μεγαλείου καὶ ἄλλος κατέγεινεν εἰς τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τῶν νόμων.

Μόνον ὁ Ναβὰβ τοῦ Benares ἴστατο σιωπηλὸς ἐν τινὶ τῆς αἰθούσης γωνίᾳ καὶ δι' οὐδὲν ἐπαίρετο.

— Καὶ σύ, εἶπε στραφεὶς πρὸς αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ εἴπῃς;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος.

— Πῶς τίποτε; Καὶ εἰς τί λοιπὸν περιστρέφοντο αἱ ἐνέργειαι σου καθ' ὄλον τὸ διάστημα τῆς διοικήσεώς σου;

— Εἰς τὸ νὰ καταστῶ περιττός.

— Δὲν σ' ἐννοῶ. Ἄλλ' εἶπέ μοι τέλος, πῶς ἔχουσι τὰ πράγματα ἐν Benares;

— Ὅπως σήμερον κάλλιον ἀνέχεται ἡ ἀνθρωπότης. Μετρίως.

— Οἱ κάτοικοι εἰσὶ δίκαιοι καὶ σφύρρονες;

— Ναί, χάρις τῇ Βράμα (1) ἐφ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ἡ Μετεμψύχωσις (2).

— Κατέστησας εὐτυχῆ τὸν λαόν σου;

— Δὲν ἤξεύρω, προσεπάθησα ὅμως νὰ τὸν καταστήσω τοιοῦτον.

— Καὶ τί ἐπραξες πρὸς τοῦτο;

— Τὸν συνέστησα εἰς δύο Ἰπουργοὺς τῆς Εὐτυχίας, οἱ ὅποιοι κάμνον ὀλίγον θέρυβον καὶ πολὺ καλόν. Τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Τάξιν.

— Δὲν προσεπάθησες νὰ γίνῃ αἰσθητὸν τὸ βάρος τῆς διοικήσεώς σου;

— Τὸ βάρος τῆς διοικήσεως πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ τὸ βάρος τῆς ἀτμοσφαιρας, τὸ ὅποσον βαρύνει μὲν ἐπὶ πάντων ἀλλ' οὐδεὶς τὸ αἰσθάνεται.

1. Πόλις ἔνθα εἰρίσκοντο τὰ Σχολεῖα τῶν Βραχμάνων.

2. Ἰερὸν βιβλίον, περιέχον τὴν Θεολογίαν καὶ τὴν Φιλοσοφίαν τῶν Ἰνδῶν.

3. Τὰ βιβλία τῆς ζωῆς, ἐκεῖνα δηλαδὴ, τὰ ὅποια περιέχουσι τὰς θρησκευτικὰς τῶν Μάγων δοξασίας, αἵτινες ἐδιδάσκοντο ἐν Περσίᾳ παρὰ τοῦ Ζοροάστρου.

4. Τόθ λέγεται ὁ Ἑρμῆς, ὅστις ἐδίδαξε τοὺς Αἰγυπτίους τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς διαφόρους τέχνας.

5. εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Βηδέτ ἀποκαλοῦσι τὸν θρησκευτικὸν Ἀρχηγὸν των Δαλάι-Δάμα ἢ τοῦ Μέγαν Λάμαν.

1. Θεὸς τῶν Ἰνδῶν.

2. Ὡς γνωστὸν, ἡ δοξασία τῆς Μετεμψυχώσεως ἔχει τὴν ἰσχὴν τῆς ἐν Ἰνδαίᾳ. Ὁ ὁμιλῶν φιλόσοφος πολὺ ὀρθῶς ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀδύνατον ἀνθρώπῳ ἐγγεῖναι ἐν τῷ σώματι τοῦ τὴν ψυχὴν ἐνὸς λέοντος, ἢ ἐνὸς λύκου νὰ ὁμοιάσῃ μετ' ἄλλον ἀνθρώπῳ, ἔχοντά τὴν ψυχὴν ἐνὸς ἀμνοῦ. Εἶναι πολὺ, ἐάν ἡ ἀγαθὴ διοίκησις κατορθώσῃ νὰ μετριάσῃ τὰς πονηρὰς αὐτὰς φύσεις.

— Ἄλλ' ἢ ὑπακοή εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία, νομίζω.

— Ναί, καὶ ἐγὼ πᾶν τὸ δυνατόν ἐπραξα ὅπως οἱ ὑπῆκοοί μου ὑπακούσωσιν, ἀλλ' ὅχι εἰς ἐμέ.

— Εἰς τοὺς νόμους λοιπόν;

— Εἴθε νὰ ἠδυνάμεθα νὰ ὑπακούωμεν εἰς κατὰ τι ἀνώτερον τῶν νόμων.

— Καὶ εἰς τί θὰ ἐπεθύμησιν νὰ ὑπακούωμεν;

— Εἰς τὸν Μονάρχη, ὅστις οὐδέποτε ἐγνώρισεν ἀντιπάλους, εἰς τὸν δεσπότην, ὅστις ἔχει Ὑπευργὸν τῆν Κοινὴν θέλησιν.

— Πολὺ καλά. Ἄλλ' ἢ φύσις ἀγαπᾷ πάντοτε τὸ καλόν;

— Ὅχι. Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκριδῶς ἐγκτεται τὸ δύσκολον, εἰς τὸ νὰ κατορθώσωμεν νὰ τὸ ἀγαπᾷ.

— Αὐτὸ νομίζω ὅτι μόνον διὰ τῆς βίας κατορθοῦται.

— Ἦ Φύσις δὲν ἐκδιάζεται, ἀλλὰ μορφοῦται.

— Καὶ τίς ὁ δυνάμενος νὰ μορφώσῃ τὴν Φύσιν;

— Τὸ ἦθος.

— Καὶ τὸ ἦθος πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γενικευθῇ;

— Γεννᾶται ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔχει τὴν κοίτιδα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ, εὕρσκει τροφήν ἐν τῇ Ναφῇ, ἐπιρρωνύεται διὰ τῶν διαφόρων ἰδρυμάτων καὶ διατηρεῖται δι' ἑνὸς Ἠθικολόγου, ὅστις πείθει σιωπῶν.

— Καὶ τίς οὗτος;

— Τὸ παράδειγμα.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, δὲν ζητῶ πλεיותרά. Εἰς σὲ ἐμπιστεύομαι τὸ πᾶν. Μείνε πλησίον μου καὶ δίδαξόν με νὰ κυβερνῶ εἰς τρόπον ὥστε, εἰ δυνατόν, οἱ ὑπῆκοοί μου νὰ μὴ αἰσθανθῶσιν τὴν ἀνάγκην τῆς διοικήσεώς μου.

ΜΙΚΗΛΗ Β. ΛΑΝΔΟΣ

ΣΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Τὰ βήματά μου φέρονται, δὲν γνωρίζω ὑπὸ τίνος αἰσθήματος, εἰς τὸ νεκροταφεῖον, τὴν κρυερὰν ταύτην τελευταίαν τοῦ ἀν-

θρώπου κατοικίαν, ὅπου καὶ ὁ πλέον ἀπληστος, ζῶν, ἀρκεῖται ἤδη δι' ἑαυτὸν εἰς δύο σπιθαμὰς γῆς. Ἦτο ἡ δωδεκάτη μεσημβρινή ὥρα. Τὰ πάντα σιγῶσι καὶ μόνον αἱ ὑψικόρυφοι, αἱ ἐπὶ τῶν μνημάτων τῶν νεκρῶν κυπάρισσοι, τὰ σύμβολα ταῦτα τοῦ θανάτου δένδρα, σείονται μυστηριωδῶς ἴσως μὲ τοῦτο οἱ νεκροὶ θέλουσι νὰ ἐκφράσωσι τὴν ἐκπληξίν των ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ζῶντος εἰς τὸ νεκροβασίλειόν των. Βλέπω αὐτὴν τὴν στιγμήν δύο κυπαρίσσοις πλησιαζούσας τὰς κορυφὰς των, ὡσάν νὰ ἀλληλοπεριπτύσσωνται, μοὶ φαίνεται, τίς οἶδε ποῖαι ἀγαπώμεναι ψυχαί, αἰτινες μὴ δυνηθεῖσαι ἴσως νὰ ἐνωθῶσι ζῶσαι, τώρα ἐν τῇ τελευταίᾳ των κατοικίᾳ, συνητηθήθησαν ἵνα μὴ ποτὲ χωρισθῶσι, καὶ ἔχουσι τὰς αἰωνίας των ταύτας συναντεῖσεις τὰς ἀτελευτήτους των ἐκμυστηρεύσεις...

Τὴν προσοχὴν μου ἐλκύει ἐν μικρῷ καὶ νεοσκαμένο μνηματάκι, μὲ ἐν κανδύλι, τοῦ ὁποίου ἡ φλόγα τρεμοσβύνει ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ ἐτρέμοσβυνε ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ, εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁποίου τώρα καίει, τὴν μαύρην ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἣν ἐψυχορράγει εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του.

Ἡ μόνη συντροφιά εἰς τὸ κοιμημένο ἐκεῖνο πλάσμα ἦτο εἰς μικρὸς ξύλινος σταυρὸς καὶ δύο μικρὰ καὶ τρυφερά σὰν αὐτὸ κυπαρισσάκια, τὰ ὅποια, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σειδόμενα ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ἤνωνον τὰς κορυφὰς των, στεφανώνοντα οὕτω ἐν τῇ νεκρικῇ ἐκείνῃ κλίνῃ τὸ ἀθῶον παιδίον. Εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ σταυροῦ, ἐπὶ μικρὰς πλακῆς ἦσαν λαξευμένα ἀτεχνα γράμματα σημειδόμενα τὸ ὄνομά του καὶ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς του. Μίμης... ἐλέγετο, ἐτῶν ἑπτὰ. Καὶ τίς δὲν θὰ συνεκινεῖτο ἐὰν ἐγένετο μάρτυς τῆς κάτωθι σκηνῆς; Βαρυνόμενος ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, ἰδιαιτέρων τῇ ἀνθρώπῳ στιγμῶν, ἔφερον πάλιν τὰ βήματά μου εἰς τὴν ἐξοδὸν τοῦ νεκροταφεῖου, ὅτε στρέψας τὰ βλέμματά μου, βλέπω ἐν μαυροφορεμένον ἀγαλμα. Εἰσέρχεται, ὑπερπηδᾷ τὰ μνήματα καὶ φθάνει πλέον εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο. Προβαίνει εἰς τὸ μέσον τοῦ τάφου, γονατίζει, καταφιλεῖ τὸ χῶμα τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ χύνει-χύνει δάκρυα φλογερά, τὰ ὅποια ὁμως δροσιζοῦν τὸ εἰς τὸν τάφον φωτωμένον γοστάρτι. Ναί! ὅσον φλογερά καὶ ἀν εἶναι τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς, πάντοτε δροσιζοῦν.

Τὴν ἀκοῦν νὰ παραμυλῇ. «Μίμη μου, ἔλα ἔς τὴν ἀγκάλιά μου νὰ σὲ ζεστάνω. Δὲν φοβᾶσαι μοναχοῦλί σου ἐδῶ μέσα ταῖς

ἀγριαὶς νυχτιάς; Μίμη! ἔλα νὰ πιάξῃς με τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς, ἔλα ἔς τὸν κόρφο τῆς ὄρφανῆς μονούλας σου». Καὶ ἐν τῷ μεταξῷ ἡ χαροκαμένη ἐκεῖνη μάννα βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφο τῆς λευκὰ λούλουδα, καὶ βρντίζει με αὐτὰ τὸ μνῆμα τοῦ παιδιοῦ τῆς, ἐνῶ τὸ μυρολόγι τῆς φθάνει εἰς τὰς ἀκοάς μου...

Ἄχ! Μίμη μου παιδάκι μου ἐλπίδα μου στυμένη Δέξου τάνθ' οὗ σῶφερε ἡ μάννα σου ἡ καυμένη.

Αἱ κυπάρισσοι κλίνουσι πάλιν τὰς κορυφὰς τῶν ἴσως νὰ εἰπωσί τι, ἐγὼ δὲ ἐνδύκρως φεύγω, ἔχων ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν θλιβεράν ἐκεῖνην εἰκόνα, ἡ δὲ μάννα, ἡ δύστυχη μάννα, μένει ἀκόμη εἰς τὸ μνῆμα τοῦ παιδιοῦ τῆς...

Ἄγγρινον.

ΒΑΡΜΕΤ

Ἡ ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΤΑ ἈΛΟΓΑ ΖῷΑ

(συνέχεια ἴδε φύλ. 2).

Εἴμεθα χριστιανοὶ καὶ τὸ καθήκον μᾶς ἐπιβάλλει νὰ βρῶμεν βλέμμα πρῶτον εἰς τὴν Παλαιάν καὶ Νέαν Διαθήκην καὶ εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν. Ἀμέσως, ἀμέσως βλέπομεν τὴν πρώτην γυναῖκα, τὴν Εὐάν, ἡ ὁποία, ἅμα εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἦτο εὐχαριστημένη ἀπολαύουσα τόσων ἀγαθῶν. Εὐρεν ὁμοίως, ἀμέσως τὸν ἐχθρόν τῆς, ὅστις τὴν ἐφθόνησε.

Τίς ὁ πρῶτος τῆς γυναικὸς ἐχθρός;

Τὸ ἄλογον ζῷον. Θὰ εἰπῆτε, δὲν ἦτο ζῷον, ἀλλὰ εἰς τῶν πονηρῶν ἀγγέλων, μετχορηματισθεὶς εἰς ὄφιν, ὅστις, κατὰ τὴν Γένεσιν, ἦτο τὸ φρονιμώτατον πάντων τῶν θηρίων, τῶν ἐπὶ τῆς τότε γῆς καὶ συνεπῶς, ἡδυνήθη εὐκόλως νὰ πλανήσῃ τὴν Εὐάν, εἰπὼν αὐτῇ: «Διανοιχθήσονται ὄμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἔσεσθαι ὡς θεοί, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρὸν». Ἀδιάφορον. Ἦτο ὁ διάβολος εἰς σχῆμα ὄφιος, ἦτο συνεπῶς ζῷον. Ἐπλήρωσεν ἡ Εὐὰ ἀκριβῶς τὴν παρακοήν πρὸς τὴν θεῖαν ἐντολήν. Ἡ γυνὴ, ἔνεκα ἐνδὸς ζῷου, εἶνε, κατὰ πολλοὺς, ἡ πηγὴ ὄλων τῶν κακῶν.

Συγγνώμην. Ἄς γίνω συνήγορος, ἐπ' ὀλίγον, συνήγορος τῆς Εὐας. Ἡ πρώτη γυνὴ, ἦτο γυνὴ προαγωγῆς, ἤθελε νὰ ἀναδειχθῇ, δὲν ἦτο φίλη φιλέτη τοῦ *statu quo*. Ἡ γυνὴ, ἀφ' ἧς στιγμῆς, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἀπέδειξεν ὅτι ἔχει ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, καὶ κάμνει αὐτὸν ὅπως θέλῃ καὶ βούληται, ἀπέδειξεν ὅτι

αἷα ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἡγάπησε τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν. Ἀμέσως θὰ ἐφαντάσθῃ θρόνους, ὕμνους, ἢ πρωτόπλαστος ἐκεῖνη φαντασία. Ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ἄνδρες ἐκόντες ἄκοντες, εἶνε εὐπειθέστατοι εἰς τὰς γυναικας τόσον, ὥστε νὰ προτιμήσῃ ὁ Ἀδὰμ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ ἢ ἐκεῖνην τῆς κυρίας του!

Ὅστε ἡ πρώτη γυνὴ ἔδειξε σθένος, καὶ ὁ πρῶτος ἀνὴρ ἀδυναμίαν χαρακτήρος. Μὲ ὅλα ταῦτα ἡ δύστυχῆς γυνὴ θεωρεῖται ἡ πηγὴ ὄλων τῶν κακῶν καὶ κακιῶν! Ἀλλὰ διὰ τοῦτο τὸ σπουδαῖον προπατορικὸν ἄν ἄρτημα, πταίονσι καὶ οἱ δύο, καὶ ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ κακοῦ, νὰ εἰπωμεν καὶ ἡμεῖς, ἐτέθη εἰς τὴν φαντασίαν τῆς κενόδοξου ἢ φιλοπροόδου Εὐας ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐχθροῦ τῆς, τοῦ ὄφιος. Ἐπρεπεῖν ὁμοίως νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν Εὐάν, ἂν παρεδέχετο τὸν καλὸν κάγαθὸν ὄφιν τῆς ἐχθρὸν ἢ φίλον. Εἶνε περίεργον νὰ μάθῃ τις, ἂν ἡ Εὐὰ, ἀφοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἔδειξεν ἀντιπάθειαν ἢ στοργὴν πρὸς τὰ μῆλα.

Οἱ Ἐβραῖοι ὁμοίως οὐδέποτε κατηγόρησαν τὰς γυναῖκας ἔνεκα τῆς Εὐας.

Εἰς πολλὰ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέρη βλέπομεν τὴν γυναῖκα παραβλασμένην πρὸς τὰ ζῷα. Ἐν ταῖς Παροιμίαις ἡ γυνὴ ἔχει τὸ μέρος τῆς. Εἰς αὐτὰς ἀναγινώσκειται «... συνευφραίνου μετὰ γυναῖκός τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφὸς φιλίας καὶ πῶλος, σῶν χαρίτων ἀμελήτω σοι, ἡ »δὲ ἰδίᾳ ἡγείσθω σου καὶ συνέστω σοι ἐν »παντὶ καιρῷ».

Ἡ Σοφία Ἰησοῦ υἱοῦ Σειρᾶχ περὶ γυναικὸς διαλαμβάνει, ἐν οἷς καὶ τὰ ἔξης οὐχὶ ὥρατα. «Συνοικῆσαι: λέοντι καὶ δράκοντι εὐδοκήσω, ἢ συνοικῆσαι μετὰ γυναικὸς πονηράς».

Ἄς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ Ἄσμα Ἄσμάτων, τὸ πρυφερόν τοῦτο ἔργον ποίημα: Ὁ ἐρῶν ποιητής, ὁ Σολομών, ὁμοιάζει τὴν ἐρωμένην Σουλαμίτιδα πρὸς περιστεράν. Ἡ Συναγωγὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας ἡρμήνευσαν ἀλληγορικῶς ἔργον τὴν ποίησιν ταύτην. Οἱ ἔρμηνευταὶ διαβλέπωσι τὴν ἔνωσην τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἀδιάφορον, ἡμεῖς ἀναμέρομεν στίχους τινας, χάριν τῆς παρομοιώσεως, καὶ ἀφίνομεν τοὺς σχολιαστάς καὶ ἐρμηνευτάς. Ὁ ποιητὴς Σολομών λοιπὸν παρομοιάζει τὴν γυναῖκα πρὸς τὴν περιστεράν. Ἡ παραβολὴ εἶνε ἐπιτυχῆς. Οἱ ἔρμηνευταὶ ἐξήρουν τῶν περιστερῶν τὴν ἀγγελίαν καὶ τὴν καθαρίστητα. Τὸ συναφθὲν ζεῦγος μένει ἀδιαχώριστον διὰ παντὸς τοῦ βίου.

Ὁ Ἀριστοτέλης γράφει, ὅτι ἔχουσα ἑκατέρα τὸν αὐτὸν καὶ ἄλλον οὐ προσίενται. Καὶ ὁ Αἰλιανὸς ἐπαινεῖ τὴν συζυγικὴν πίστιν τῶν περιστερῶν. Τὸ αὐτὸ ποιεῖ καὶ ὁ Πλίνος.

Καὶ ἡ τρυγὼν φημίξεται διὰ τὴν σωφροσύνην της. Ἡ ciakravakl εἶνε εἶδος κήσης φημίξ-μένης ἐν ταῖς Ἰνδίας διὰ τὴν συζυγικὴν πίστιν, ὡς ἐν Εὐρώπῃ θεωρεῖται ἡ τρυγὼν. Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας — δηλαδή εἰς τὸ Ἄσμα Ἄσμα ἄ τ ω ν. Ὁ ποιητὴς λέγει περὶ τῆς ἐρωμένης, ὅτι ἔχει τὰς σιαγόνας ὡς τρυγόνος, ἀλλ' ἐξόχως προσαγορεύεται ὡς περιστερὰ. « . . . καλὴ περιστερὰ μου, ἐλθέ σι περιστερὰ μου ἐν σκέπη τῆς πέτρας. « . . . σὺ περιστερὰ μου, δεῖξόν μοι τὴν ὄψιν σου καὶ ἀκουσον με τὴν φωνήν σου, ὅτι ἡ φωνή σου ἠδεῖα καὶ ἡ ὄψις σου ὡραία. . . ἐγὼ καθεύδω καὶ ἡ καρδία μου ἀγρυπνεῖ φωνὴ ἀδελφίδου μου κρούει ἐπὶ τῆς θύρας ἀνοιξόν μοι, ἡ πλησίον μου, ἀδελφή μου, περιστερὰ μου, τελεία μου. . . μία ἐστὶ περιστερὰ μου ἔδωσαν αὐτὴν ἠθυατέρα καὶ μακαριοῦσιν αὐτὴν βασίλισσα. . . » Ἐπίσης εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ποίημα παρομοιάζονται οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρώσης φίλης πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς περιστερᾶς. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Ἐπίσης ἀναγινώσκειται « . . . τρίχωμά σου ὡς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν, ἃς ἀπεκαλύφθησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαάδ. Ὀδόντες σου ὡς ἀγέλας τῶν κεκαρμένων. . . Οἱ μαστοὶ σου ὡς δύο κερδοὶ δορκάδος, οἱ νεμόμενοι ἐν κρίνοισι. . . Δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου ἀπὸ κεφαλῆς Σενεὶρ καὶ Ἀερμὼν ἀπὸ μανδρῶν λεόντων ἀπὸ ὄρεων παρδάλων ».

Τέλος χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν ἄλλα ἀποσπάσματα, ἡ γυνή — οἷα καὶ ἂν εἶνε αὕτη — παραβάλλεται μὲ πολλὰ ζῆα ἄλογα χάριν ἐπαίνων.

Ἀφίνομεν τὴν Παλαίαν Δαθῆκην καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν Νέαν. Ἡ Νέα λέγει εἰς τὴν γυναῖκα «Θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σέσωκέ σε. Πορεύου καὶ μηκέτι ἀμάρτανε. Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν, πρῶτος τὸν κλίθον ἐπ' αὐτῇ βαλέτω». Ὅντως θεῖαι λέξεις. Ἐπειτα καὶ ὁ Ἀπόστολος εἶπε « . . . οὐκ ἐν ἄρσεν ἢ θήλυ, πάντες γὰρ ὑμεῖς » εἰς ἐστὲ ἐν Χριστῷ. . . » Καὶ ὅμως μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς οὐρανίας ἐκφράσεις, μὲ ὅλον ὅτι ἡ γυνὴ υπερβαίνει τὸν ἄνδρα διὰ τὴν θεοσέβειαν, χριστιανοὶ τινες ἐξημέλησαν τὴν γυναῖκα. Εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, ὁ ὄψις, τὰ μῆλα, ἡ Εὐα. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Ἡ γυνή, ἡ γυνή ἢ ἀφορμῆ

δλων τῶν κακιῶν, εἶνε ὁ διάβολος, ὁ πειρασμός. Οἱ καλοὶ κληρικοὶ καὶ πατέρες — τινὲς ἐννοεῖται — ἐπιτίθενται κατὰ τῆς γυναικὸς — τοῦλάχιστον μὲ τὸ στόμα. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Κἄτ' περισσότερον.

Ἐπίστευον ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν Παρουσίαν, ὁ Ἀδάμ, δηλαδὴ οἱ ἄνδρες, θ' ἀναλάβῃ τὴν πλευράν του, ἐξ ἧς ἡ Εὐα ἐσχηματίσθη, καὶ δὲν θ' ἀπέρχωσι τότε γυναῖκες! Δὲν ἀρκεῖ καὶ τοῦτο, ἀκόμη χειρότερον. Ἀπίστευτον ὅμως, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶνε ἱστορικὴ ἀλήθεια. Ἄγιοι τινὲς πατέρες ἐδόξαζον ὅτι ἡ γυνὴ δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ἀλλὰ. . . ζῆον ἄλογον. Μάλιστα ζῆον. Εἰς ἐπίσκοπος ἤθελε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, συνεπῶς δὲν ἔχει ψυχὴν. Ἡ δοξασία προὔχῳρει. Αἱ γυναῖκες βεβαίως εἶχον πολλοὺς συνηγῳρους. Τέλος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 583 συγκροτεῖται Σύνοδος ἐν Μακῳνί τῆς Γαλλίας, πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος τοῦτου! Ὁ Σαινφορᾶζ γράφει ὅτι εἰς πολλὰς συνεδρίας, ἐγένοντο συζητήσεις· πολλὰ αἰ γινῳμαι. Ἡ ἀίρεσις τοῦ δόγματος τοῦτου ἦτο σκανδαλώδης. Τέλος ἡ ἀγία αὕτη Σύνοδος ἀπεφάσισεν, ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσι ψυχὴν, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶνε ἄνθρωπος.

Βλέπετε, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ παρομοίωσης γυναικὸς πρὸς τὰ ζῆα, ἀλλὰ ὅτι τὸ ὡραῖον φύλον εἶνε αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἄλογον ζῆον. Εὐτυχῶς ἡ θρησκευτικὴ αὕτη ἀίρεσις ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ πάντες πιστεύομεν ὅτι ἡ γυνὴ δὲν εἶνε ἄλογον ζῆον. Τώρα αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ δυσαστηθοῦν, ἂν τις φιλόσοφος ἢ ποιητὴς, τὰς παραβάλλῃ, ὡς θ' ἴδωσι, πρὸς ζῆα ὄχι τόσον εὐγενῆ, ἀφοῦ ἄγιοι πατέρες ἐδειξαν τόσην ἀγένειαν, καὶ παχυλὴν ἀμάθειαν.

(ἀκολουθεῖ)

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

Guy de Maupassant

POZA

Αἱ δύο νεαρὰι γυναῖκες φαίνονται ὡς θαμμένοι ἐπὶ δάσος ἀνθέων. Εἶνε μόναι εἰς τὸ ὑπερμέγεθος Λανδῳ, τὸ ὅποιον εἶνε κατάφορτον ἀπὸ ἀνθοδέσμας ὡς γιγαντιαῖον κἀνιστρον. Ἐπὶ τοῦ προσθίου καθίσματος δύο ἀνθοδόχοι ἐκ λευκοῦ λαϊοσηρικῶν εἶνε πλήρεις Μεγεξέδων τῆς Νικαίας, καὶ ἐπὶ τοῦ δέρματος τῆς ἀρκτου, τὸ ὅποιον καλύπτει σωρεῖαν ρόδων μιμοζῳν, γαρυφῳλων, μαρ-

γαριτών, κρίνων και πορτοκαλανθών περιδεδεμένων με ταινίας μεταξίνους, φαίνονται ως βυθισμένα τα δύο λεπτά σώματα, εκ των οποίων επιφαίνονται από την οικολόχρωμον και αρωματώδη εκείνην κλίνην μόνον οι ὄμοι, οι βραχιόνες και ὀλίγον εκ των περιχορμίων, ἐξ ὧν τὸ μὲν εἶναι γαλάζιον καὶ τὸ ἄλλο λιλά.

Ἡ μάστιγξ τοῦ ἠνιόχου φέρει θύσανον ἀπὸ ἀνεμῶνας, τὰ φάλαρα τῶν ἵππων εἶνε στολισμένα με ραδινέλαις καὶ οἱ τροχοὶ με βρεξεδά· εἰς τὴν θέσιν δὲ τῶν φανῶν δύο στρογγύλαι ἀνθοδέσμαι· ὑπερμεγέθεις, φαίνονται ὡς δύο μάτια παράδοξα τοῦ κηλινδουμένου ἐκείνου καὶ ἀνθισμένου ζῴου.

Τὸ λαυδῶ διατρέχει με ταχὺν τροχασμὸν τὴν ὁδὸν Ἀντίθ προηγουμένων, ἐπομένων, συμπαραουμένων πολυαριθμῶν ἄλλων ὀχημάτων ἀνθοφόρων, γεμάτων ἀπὸ γυναίκας χωμένας ὑπὸ κῦμα μενεξέδων. Διότι εἶνε ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων ἐν Κάναις.

Φθάνουν εἰς τὴν λεωφόρον τῆς Φονσιέρ ἔπου γίνεται ὁ ἀνθοπόλεμος. Καθ' ὄλον τὸ μήκος τῆς ἀπεράντου δενδροστοιχίας διπλῆ σειρὰ ὀχημάτων ἀνθοστολιστῶν πηγαίνει καὶ ἔρχεται ὡς ταινία ἀτελεύτητος. Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ῥίπτονται ἄνθη, τὰ ὅποια διέρχονται εἰς τὸν ἀέρα, ὡς σφαῖρα, κτυποῦν τὰ δροσερὰ πρόσωπα, στροβιλιζονται καὶ πίπτουν εἰς τὸν κονιορτόν, ὁπότεν σμήνην ἀγυιοπαίδων τὰ μαζεῦουν.

Πλήθος πυκνὸν παρατεταγμένον ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων καὶ συγκρατούμενον ἐκεῖ ὑπὸ τῶν ἐρίππων χωροφυλάκων, εἴτινες διέρχονται βαναύτως καὶ ἀπώθουν τοὺς πεζοὺς περιέρχους, ὡς διὰ νὰ μὴ ἐπιτρέψουν εἰς τοὺς χυδαίους ν' ἀναμιχθῶσιν με τοὺς πλουσίους, — παρατηρεῖ βομβοὺν ἄλλ' ἤσυχον.

Οἱ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων καλοῦν ἀλλήλους, ἀναγνωρίζονται, μυδραλιοβολοῦνται με τριαντάφυλλα. Ὀχημα πλήρες γυναικῶν ἐνδεδωμένον κόκκινα, ὡς διαβολάκια, ἐλκύει καὶ γοητεύει τοὺς ὀφθαλμούς. Κύριός τις, ὁμοιάζων πρὸς τὰς εἰκόνας τοῦ Ἑρρίκου Δ', ἐκσφενδονίζει με εὐθυμον ζωηρότητα μεγάλην ἀνθοδέσμην κρατουμένην ἀπὸ ἐλαστικόν. Καὶ ἐκ τοῦ φόβου κτυπήματος, αἱ γυναῖκες κρύπτουν τὰ μάτια καὶ οἱ ἄνδρες κύπτουν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ τὸ χαριτωμένον βλήμα, ταχὺ καὶ εὐπειθές, διαγράφει καμπύλην καὶ ἐπιστρέφει πρὸς τὸν κύριόν του, ἵστις τὸ ἐκσφενδονίζει ἀμέσως πρὸς νέον πρόσωπον.

Αἱ δύο νεαραὶ γυναῖκες κινοῦν με ἀμφότερας τὰς χεῖρας τὸ ἐμπλοστῆσθόν των καὶ δέχονται χάλαζαν ἀνθοδεσμῶν ἔπειτα δὲ

μετὰ πόλεμόν μιᾶς ὥρας, ὀλίγον κουράσμενοι ἐπὶ τέλους διατάσσον τὸν ἀμαξηλάτην ν' ἀκολουθήσῃ τὴν παραλίαν ὁδὸν τοῦ κόλπου Ζουάν.

Ὁ ἥλιος βυθίζεται ὀπισθεν τοῦ Ἑγρέλου διαγράφων μαύρην, ἐπὶ δύσεως πορώδους, τὴν δαντελωτὴν σκιαγραφίαν τοῦ μακροῦ βουνοῦ. Ἡ γαληνιαία θάλασσα ἀπλοῦται, γαλανὴ καὶ διαυγὴς μέχρι τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου συγχέεται με τὸν οὐρανόν, καὶ ὁ στόλος ἀγκυροβολῶν εἰς τὸ μέσον τοῦ κόλπου, φαίνεται ὡς ἀγέλη κερατωδῶν ζῴων, ἀκινήτων ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ζῴων τῆς Ἀποκαλύψεως σιδηροφράκτων ὡς κωφῶν, με λεπτοὺς ἰστούς ὡς πτερὰ καὶ μάτια, τὰ ὅποια ἀνάπτουν ὅταν ἐπέρχεται ἡ νύξ.

Αἱ νεαραὶ γυναῖκες ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὸ βαρὺ μαλλωτὸν σκέπασμα, παρατηροῦν ἐν χαυνώσει. Ἐπὶ τέλους ἡ μία λέγει.

— Ὑπάρχουν βραδείαις τόσον ὠραίαις, ποῦ ὄλα φαίνονται καλὰ. Δὲν εἶν' ἔτσι Μαργώ;

Ἡ ἄλλη ἀπήντησε.

— Ναί, ἀλλὰ πάντοτε λείπει κάτι τι.

— Τί; Ἐγὼ εἶμαι ἐντελῶς εὐτυχής. Δὲν μοῦ λείπει τίποτε.

— Ναί, ἀλλὰ λησμονεῖς κάτι τι. Ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἡ εὐεξία ποῦ ναρκιώνει τὸ σῶμά μας, ἐπιθυμοῦμεν πάντοτε κάτι τι περισσότερο διὰ τὴν καρδίαν.

Καὶ ἡ ἄλλη μειδιῶσα:

— Ὀλίγον ἔρωτα;

— Ναί,

Ἐσιώπησαν βλέπουσαι ἐμπρός, ἔπειτα δὲ ἡ ὀνομαζομένη Μαργαρίτα ἐπιθύρσειν:

— Ἡ ζωὴ δὲν μοῦ φαίνεται ὑποφερτὴ χωρὶς αὐτό. Ἐχω ἀνάγκην ν' ἀγαπῶμαι ἐγὼ καὶ ἀπὸ ἑνα σκυλί. Ἄλλως τε ὄλα εἴμεθα ἔτσι, ὅ,τι κιᾶν λὲς Σιμώνη.

— Μὰ ὄχι φιλιότη μου. Προτιμῶ νὰ μὴ με ἀγαπᾶ κανεὶς παρὰ ὅστις δὴποτε. Νομίζεις ὅτι θὰ μοῦ εἶνε εὐχάριστον π. χ. νὰ ἀγαπηθῶ ἀπὸ... ἀπὸ...

Ἀνεζήτησε παρὰ τίνος ἡ δύνατο ν' ἀγαπηθῇ καὶ με τὸ βλέμμα διατρέχει τὸ εὐρὺ τοπεῖον. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἀφοῦ ἔκαμαν τὸν γυρον τοῦ ὀρίζοντος συνήντησαν τὰ δύο μεταλλικὰ κομβία, τὰ ὅποια ἔστειλον ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἀμαξᾶ, καὶ προσέθηκε γελῶσα «ἀπὸ τὸν ἀμαξᾶν μου».

Ἡ κερὴ Μαργώ ἐμειδίασε μολὶς καὶ εἶπε ταπεινοφρόνως:

— Σὲ βεβαίω ὅτι εἶνε πολὺ διασκεδαστικὸν νὰ σὲ ἀγαπᾶ ἑνας ὑπὸν ὑπὸν σου. Αὐτὸ μοῦ συνέβη δύο ἢ τρεῖς φορές. Ἐρχοῦ καὶ μάτιας τόσῃ ἀστείαις, ποῦ σούρ-

χεται ν' αποθάνης από τὰ γέλοια. Φυσικά φαίνεσαι τσοσούτον μάλλον αυστηρά, ὅσον περισσότερον ἐρωτευμένος εἶνε, ἔπειτα τοὺς ἀποπέμψεις μίαν ἡμέραν μετ' τὴν τυχούσαν πρόφασιν, διότι θὰ εἶνε γελοῖον νὰ διακρίνη τις τὸ πρᾶγμα.

Ἡ κυρία Σιμώνη ἠκραῖτο μετ' τὸ βλέμμα ἀτενές, ἔπειτα δὲ εἶπε:

— Ὅχι βεβαίως, ἡ καρδιά τοῦ λακέ μου δὲν θὰ σοῦ ἐφαίνετο ἐπαρκής. Ἀλλὰ διηγήσου μου πῶς διέκρινας ὅτι σ' ἀγαπούσαν;

— Τὸ διέκρινα ὅπως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἄνδρας, ὅταν ἐγένοντο ἠλίθιοι.

— Οἱ ἄλλοι δὲν μοῦ φαίνονται ἐμένα κουτοὶ ὅταν μ' ἀγαποῦν.

— Βλάκες, φιλτάτη μου, ἀνίκανοι νὰ ὀμιλήσουν, ν' ἀπαντήσουν, νὰ ἐννοήσουν ὅ,τι δὴποτε.

— Ἀλλὰ σὺ τί ἠσθάνεσο ὅταν σ' ἐρωτεύετο κανεὶς ὑπηρετής. Ἦσο . . . πῶς νὰ πῶ; . . . ἐκολακεύεσο; ἐσυγκινεῖσο;

— Συγκίνησιν, ὅχι ἐκολακευόμην ὅμως ὀλίγο. Πάντοτε ἡ γυναῖκα κολακεύεται διὰ τὸν ἐρωτα ἀνδρὸς οὐδὲποτε.

— Τί λές, Μαργώ!

— Ναι φιλτάτη. Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἕνα περίεργον γεγονός ποῦ μοῦ συνέβη. Θὰ δῆς τί περίεργον καὶ συγκεχυμένον εἶνε τὸ αἰσθημά μας εἰς τοιαύτην περίπτωσιν.

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχα μείνει χωρὶς καμαριέρα. Εἶχα δοκιμάσει τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, τὰς εὐρήκα ἀκαταλλήλους καὶ εἶχα ἀπελπισθῆ σχεδόν, ὅτε ἀνέγνωσα εἰς τὰς μικρὰς ἀγγελίας μιᾶς ἐφημερίδος, ὅτι κόρη γνωρίζουσα βράψιμον, κίνημα καὶ κόμωσιν, ἐζήτηε θέσιν καὶ ὅτι εἶχε κάλλιστα συστατικά. Ὡμίλει ἄλλως τε ἀγγλικά. Ἐγραψα πρὸς τὴν σήμεριον διευθύνσιν καὶ τὴν ἐπιούσαν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόσωπον παρουσιάσθη. Ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλή, λεπτή, ὀλίγον ὠχρὰ μετ' ἦθος πολὺ συνεσταλμένον. Εἶχεν ὠραῖα μαῦρα μάτια, χρῶμα θελκτικὸν καὶ μοῦ ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν.

Τῆς ἐζήτησα τὰ πιστοποιητικά της καὶ μοῦ ἔδωκεν ἕνα ἀγγλικόν, διότι ὡς ἔλεγεν, εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τῆς Λαίδης Ράϋμβελ, ὅπου εἶχεν ὑπηρετήσει δέκα ἔτη. Τὸ πιστοποιητικὸν ἔλεγεν, ὅτι ἡ νέα εἶχεν ἀναχωρήσει αὐτοβούλως διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ὅτι τὸ μόνον διὰ τὸ ὅποιον ἠδύνατό τις νὰ τὴν κατηγορήσῃ κατὰ τὴν μακρὴν τῆς ὑπηρεσίαν, ἦτο ὀλίγη γαλλικὴ φιλαρέσκεια.

Ἡ σεμνοτυφία τῆς ἀγγλικῆς φράσεως

μ' ἔκαμε νὰ γελάσω ὀλίγον καὶ ἐκράτησα ἀμέσως αὐτὴν τὴν θαλαμηπόλον.

Εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου αὐθημερόν, ὠνομάζετο δὲ Ῥόζα.

Μετὰ ἕνα μῆνα τὴν ἐλάτρευα.

Ἦτο εὐρημα, μαργαρίτης, φαινόμενον.

Ἐγνώριζε νὰ κτενίζῃ μετ' πολὺ, πολὺ γούστο, διώρθωνε τῆς θαντέλαις τοῦ καπέλου καλλίτερα ἀπὸ μοδίσταν, ἤξευρε μάλιστα καὶ νὰ βράβη φορέματα.

Ἦμην ὄλη θαυμασμός διὰ τὰ προτερήματά της, διότι δὲν εἶχα ποτὲ ὑπηρετηθῆ τὸσον τελείως.

Μ' ἐνέδουε ταχύτατα μετ' μίαν ἐλαφρότητα εἰς τὰ χέρια καταπληκτικὴν.

Ποτὲ δὲν ἠσθάνομην τὰ δάκτυλά της εἰς τὸ δέρμα μου καὶ δὲν ὑπάρχει πλεὺς δυσάρεστον πρᾶγμα δι' ἐμέ, ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν τῶν χειρῶν ὑπηρετριάς. Μετ' ἐπέλαβε τότε ἕξις ὀκνηρίας μεγάλης, τὸσον εὐχάριστον μοῦ ἦτο νὰ ἐνδύωμαι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ὑπὸ τῆς ντροπαλῆς ἐκείνης νέας, ἡ ὅποια πάντοτε ἐκοκκίνιζε λιγάκι καὶ ποτὲ δὲν ὠμίλει. Ὅταν ἐβγαίνα ἀπὸ τὸ λουτρό, μ' ἐπεριποιεῖτο, ἐνῶ ἐγὼ ἔπαίρνα ἕνα μικρὸν ὕπνον εἰς τὸν καναπέ μου.

Τὴν ἐθεώρουν, πίστευσέ μου, ὡς φίλην μάλλον κατωτέρας τάξεως παρὰ ὡς ὑπηρετρίαν.

Ἐνα πρωτὸ ὁ θυρωρὸς μου ἐζήτησε μυστηριωδῶς νὰ μοὶ ὀμιλήσῃ. Ἐξεπλάγην καὶ εἶπα νὰ ἔλθῃ. Ἦτο ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης, παλαιὸς στρατιώτης, ἄλλοτε ὀρδινάντζα τοῦ ἀνδρός μου.

Ἐφαίνετο στενοχωρημένος δι' αὐτὸ ποῦ ἠθέλε νὰ μοῦ πῇ. Ἐπὶ τέλους εἶπε μετ' τραύλισμα:

— Κυρία, κάτω ἦλθεν ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας.

Τὸν ἠρώτησα ἀποτόμως:

— Καὶ τί θέλει ἐδῶ;

— Θέλει νὰ κάμῃ ἔρευναν εἰς τὸ μέγαρον.

Ἀναμφιδόλως ἡ ἀστυνομία εἶνε χρήσιμος, ἀλλὰ τὴν συχαίνομαι. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε εὐγενὲς ἐπάγγελμα. Καὶ ἀπήντησα θυμωμένη ὅσον καὶ προσβεβλημένη.

— Διατί αὐτὴ ἡ ἔρευνα; Πρὸς ποῖον σκοπὸν; Δὲν τοῦ ἐπιτρέπω.

Ὁ θυρωρὸς εἶπε:

— Λέγει ὅτι ἕνας κακοποιὸς κρύπτεται ἐδῶ.

Τότε ἐφοβήθηκα καὶ διέταξα νὰ εἰσαγάγουν τὸν ἀστυνόμον, διὰ νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ ἔξηγήσεις.

Ἐπεταί τὸ τέλος.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

1ον

Οικιακή χρήση της άμμωνίας.

Εύχρηστοτάτη εις πάντα καθαρισμόν είναι ή άμμωνία εις υγρὴν κατάστασιν, εξαλείφει πᾶσαν κηλίδα κυρίως δὲ ποιοῦνται χρήσιν αὐτῆς εις καθαρισμόν τῶν μαύρων μαλλίνων ὑφασμάτων, τῶν ὀπείων ἀποκαθιστᾷ ζωηρότερον τὸ χρῶμα, ἐν ᾧ τοῦναντίον ἀμαυρῶν τῶν βαρβακερῶν. Αἱ ἀκαθαρσίαι καὶ αἱ κηλίδες τῶν κατόπτρων καὶ τῶν ὑέλων εξαλείφονται εὐκολώτατα διὰ πανίου ἐμβραχέντος εἰς άμμωνίαν.

Εὐκολώτατα ἐπίσης καθαρίζονται αἱ ἐλαιογραφίαι, καὶ αἱ κεχρωματισμέναι θύραι καὶ παράθυρα. Ἄρκει πρὸς τοῦτο ἐν τεμάχιον φλανέλλας εἰς τὸ ὄποσον, ἀφ' οὗ βραχῆ με θερμὴν σαπωνάδα, νὰ προστεθῆ μικρὰ ποσότης άμμωνίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ρ.)

✱

2ον

Μέσον τοῦ γράφειν ἐπὶ λινῶν ὑφασμάτων.

Ἄνάμιξον λεύκωμάου με ἴσην ποσότητα ὕδατος καὶ κτύπησον καλῶς τὸ μίγμα τοῦτο, ἀπολούθως πέρασον τὸ ὑγρὸν διὰ λεπτοῦ τινος ὑφάσματος καὶ ἀνάμιξον μετὰ λεπτῆς κίνεως κινιὰδρέως (θειούχου ὕδραργύρου). Διὰ τοῦ ὑγροῦ τούτου δύναται τις νὰ γράφῃ ἐπὶ λινῶν ὑφασμάτων. Ἄφου δὲ ξηρανθῶσι τὰ γράμματα σιδηρόνομεν διὰ θερμοῦ σιδήρου, καὶ καθίστανται τὰ γραφέντα ἀνεξίτηλα.

I. P.

3ον

Ῥόδωρ Κολωνίας (superfine).

(Formule de I. M. Farina)

Esprit	de vin	1,1	litr
Essence	de romanin	3,1	grammes
»	de petit grain	3,1	»
»	de lavande	3,1	»
»	de cédrat	3,1	»
»	de portugal	6,2	»
»	de citron	3,1	»
»	de bergamote	1,3	»
»	de néroli	2,4	»
Eau	de fleurs d'orange	50	»

Κατέργασον ἐπὶ 24 ὥρας καὶ διήθησον. (Nouveau Journal des connaissances utiles).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀδνεύμα ε'.

Τί εἶνε ἐκεῖνο ποῦ ἔχει πατέρα, μάννα, γυναῖκα, παιδιά καὶ ποτὲ δὲν χαίρεται.

Γρίφος

Π Α Ν Τ Τ Τ Α

Τετράγωνον

. P . .
P . . .
. Δ . P
. . P .

✱

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Δ'. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

ἀμὴν—νῆμα—μὴν

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ δεσποινὶς Α. Μαλιὰ καὶ οἱ κ.κ. Ἀντώνιος Στραβοπόδης, Θεοδωρακόπουλος καὶ Καμπίτης διδάσκαλος.

✱

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἐκ τοῦ περιέχοντος ἀγγείου τὸ ποσὸν τῶν 10 ὀκάδων λαμβάνομεν 3 ὀκάδας καὶ πληροῦμεν τὸ ἀγγεῖον τὸ περιλαμβάνον τὰς 7 ὀκάδας, κατόπιν πληροῦμεν τὸ αὐτὸ ἀγγεῖον καὶ πάλιν τὸ κενώνωμεν εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 7 καὶ πάλιν πληροῦμεν ἐκ τρίτου τὸ περιλαμβάνον τὰς 3 ὀκάδας καὶ προσθέτομεν ἐκ τοῦ περιέχοντος τὰς 3 ὀκάδας, τὸ ὑπόλοιπον. Ὡστε εἴχομεν θέσει 6 ὀκάδας εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 7, καὶ ἀφου ἐπληρώσαμεν πάλιν τὸ περιλαμβάνον τὰς 3 ὀκάδας ἀποπληρώσωμεν ἐκ τούτου τὸ περιλαμβάνον τὰς 7 ὀκάδας καὶ ἔχομεν λοιπὸν πληρώσει τὸ περιλαμβάνον τὰς 7, μὰς εἶμαιν 2 ὀκάδες εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 3 ὀκάδας καὶ μία ὀκά εἰς τὸ μεγάλης χωρητικότητος ἀγγεῖον. Κατόπιν τὸ πλήρες ἀγγεῖον τὸ περιλαμβάνον τὰς 7, τὸ χύνομεν εἰς τὸ μεγάλο ἀγγεῖον τὸ περιέχον τὴν 1 ὀκάν καὶ οὕτω ἔχομεν 8 ὀκάδας εἰς τὸ μεγάλης χωρητικότητος ἀγγεῖον καὶ 2 εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 3 ὀκάδας. Κατόπιν λαμβάνομεν τὰς 2 ὀκάδας τὰς ἐναπολειφθείσας εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 3 καὶ τὰς χύνομεν εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 7 κατόπιν ἐκ τοῦ μεγάλης χωρητικότητος ἀγγείου τοῦ περιέχοντος τὰς 8 ὀκάδας πληροῦμεν τὸ περιλαμβάνον τὰς 3 καὶ οὕτω ἔχομεν τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦτέστιν 5 ὀκάδας εἰς τὸ μεγάλης χωρητικότητος ἀγγεῖον 2 ὀκάδας εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 7 καὶ 3 ὀκάδας εἰς τὸ περιλαμβάνον τὰς 3.

Τὴν ἀνωτέρω λύσιν ἐπέμψεν ἡμῖν ἡ δεσποινὶς Πικρὶνα Φ. Κοῦμανη καὶ ὁ I. Βουτσινῆς.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

(1815)

I

Χαῖρε γῆ, ἣτις ὑπῆρξες ἢ κοιτὶς τῆς δόξης μου, καὶ ἣτις διὰ τῆς λαμπηδόνης τοῦ ὀνόματός μου ἔλαμψες φωτεινὴ ἀνὰ τὸ Σύμπαν. Μὲ ἐγκαταλείπεις σήμερον, ἀλλ' αἱ λαμπρότεραι καὶ ζοφερότεραι σελίδες τῆς ἱστορίας σου θὰ εἶνε πλήρεις τοῦ ὀνόματός μου. Ἐπολέμησα ἐναντίον ὀγκλήρου τοῦ κόσμου, ὅστις μὲ ἐνίκησεν, ὅτε πλέον παρεσύρθην πολὺ μακρὰν. Ἐπολέμησα ἐναντίον τῶν ἐθνῶν, ἅτινα μὲ φοβοῦνται καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅτε εἶμαι μόνος, τελευταῖος αἰχμάλωτος ἐνὸς ἐκατομμυρίου στρατιωτῶν.

II

Χαῖρε Γαλλία! Ἐρ' ὅσον τὸ στέμμα σου ἐκόσμηι τὸ μέτωπόν μου, σὲ κατέστησα τὸν ἀδάμαντα καὶ τὸ θαῦμα τῆς ὑψηλίου! Ἡ ἀδυναμία σου τὸ ἐπιβάλλει . . . σὲ ἐγκαταλείπω ὅπως σὲ εὔρον ἔκπτωτον καὶ γυμνὴν τῶν ἀρετῶν σου. Ὡ! ἐὰν εἶχον ἀκόμη τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους στρατιωτάς μου, οἵτινες ἔπεσον πρόμαχοι τῆς τιμῆς σου, Γαλλία, ὁ ἀετός μου, οὗτινος τὸ βλέμμα ἐσβέσθη τώρα, θὰ ἀνελάμβανε τὴν πτῆσίν του, μεσουρανῶν τὸν ἥλιον τῆς δόξης του. . . . Ἀλλὰ τώρα, χαῖρε Γαλλία!

(Μετάφρασις)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΣΗΜ. Τὸ ἔξοχον τοῦτο ποίημα, οὗτινος ἀμυδρὰν ἐν περὶ μεταφράσιν παρέχομεν σήμερον τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἐγράφη ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ καὶ φιλέλληκος Λόρδου Βύρωνος. Ἐποθεῖται δὲ τὸν ἐξορίστον πλέον Ναπολέοντα δίδοντα τὸν τελευταῖον πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀποχαιρετισμόν.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Ἡ ζωὴ εἶνε ἄνθος, ὁ ἔρως τὸ μέλι αὐτοῦ.

Β. Οὐγγῶ

*

Ἡ ἐλπίς δὲν εἶναι ἢ ἰστραπὴ λάμπουσα.

Β. Οὐγγῶ

*

Ἡ ἠδονὴ εἶναι συχρότερον ἀφορμὴ στεναγμῶν ἢ ἢ θλίψις.

Θωμασαῖος

*

Ἄνευ ὕδατος δὲν ἀνθίζει ἢ γῆ, οὐδὲ ἢ ψυχὴ ἀνευ δακρύων.

ὁ αὐτός

*

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅτε μὲν πτηνὸν μεταρρομένον εἰς ὕψη, ὅτε δὲ ὄφις ἐρπών.

ὁ αὐτός

Ἐν τῷ ἔρωτι, ὅταν τις χάσῃ τὸ τραῖνον τῆς μεσημβρίας, εἶναι καλλίτερον νὰ μὴν ὑπάγῃ μὲ τὸ τῆς ἐσπέρας· αἱ νύκτες εἶναι πολὺ ψυχραί.

Alex. Dumas fils

*

Οἱ βασιλεῖς ἔχουσι τὸ σήμερον, οἱ λαοὶ ἔχουσι τὸ αὔριον.

Β. Οὐγγῶ

*

Ἡ ἀσταςία τῶν γυναικῶν θεραπεύεται διὰ τῆς ζηλοτυπίας.

Bossuet

*

Αἱ γυναῖκες ἔχουσι τὴν ἀρετὴν νὰ ἐννοῶσι τὰς φιλοφρονήσεις ἐν ἀπάσαις ταῖς γλώσσαις.

Φεργιέ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΤΡΙΟΥ ΠΑΝ 1915

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΝ ΤΗ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦῃ

ΤΟ ΦΛΕΓΟΜΕΝΟΝ ΔΩΜΑΤΙΟΝ

Θέσατε ἐντὸς νέου πηλίνου ἀγγείου 3 οὐγγίας καμφορέας καὶ τρεῖς περίπου οὐγγίας καμφοροῦχου πνεύματος καὶ θέσατε αὐτὸ ἐπὶ πυραύλου ἐν τῷ δωματίῳ, ἕπερ θέλετε νὰ φανῇ καίόμενον· κλείσατε τὸ δωμάτιον ἐπὶ τινα ὥραν ἐρμητικῶς, εἶτα εἰσέλθετε ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦτου κρατοῦντες ἀνημένην λαμπάδα, μόλις εἰσέλθετε θὰ πιστεύσητε ὅτι τὸ δωμάτιον καίεται, ἄνευ φόβου ἐλαχίστης βλάβης.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τὸ βαρόμετρον τοῦτου δὲν εἶνε ἄλλο ἢ ἰσὸς ἀράχνης. Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει βροχῆς ἢ ἀνέμου ἢ ἀράχνης συστέλλει πολὺ τὰ τελευταῖα νήματα ἀπὸ τῶν ὑποίων ἐξαρτάται ὁ ἰσὸς τῆς καὶ τὰ ἀφήνει οὕτω ἐν ὅσῳ ὁ καιρὸς μένει εὐμετάβλητος. Ἐάν τὸ ἐντομεν ἀπλῶν τὰ νήματά του, εἶνε σημεῖον ὠραίου καὶ γάληνιαιου καιροῦ, δυνάμεθα δὲ νὰ προαντιύσωμεν καὶ τὴν διάρκειαν τοῦ καλοῦ καιροῦ ἀναλόγως τοῦ μήκους τῶν νημάτων. Ἐάν ἡ ἀράχνη μείνῃ ἀκίνητος εἶνε σημεῖον βροχῆς. Ἐάν, τούναντιον, αὐτὴ ἐξακολουθῇ νὰ ἐργάζεται, ἐνφ βρέχει, εἶνε σημεῖον ὅτι ἡ βροχὴ θὰ διαρκέσῃ ὀλίγον καὶ ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ καιρὸς ὠραῖος καὶ σταθερός. Παρατηρήθη προσέτι ὅτι ἡ ἀράχνη ποιεῖ τὰς μεταλλαγὰς τοῦ ἰστοῦ τῆς, ἀνά πᾶν εἰκοσιτετράωρον.

ΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ

Εἶνε πολλάνικη ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τίνα ἡμέραν τῆς εβδομάδος ἦτο ἡ δευτέρα ἡμερομηνία τοῦ δοθέντος μηνὸς καὶ ἔτους.
Πρὸς τοῦτο παρέχωμεν ἀπλοῦστατην μέθοδον εἰς τοὺς προσφιλεῖς ἀναγνώστας μας.
α'. ἐλαττοῦμεν τὸ δοθὲν ἔτος κατὰ μονάδα.
β'. λαμβάνομεν τὸ 1)4 τοῦτου (μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως).
γ'. ἐξ ἐκάστου τῶν προηγουμένων μηνῶν τοῦ δοθέντος μηνὸς τὸν ἀριθμὸν, ὅστις διπολείπεται ἄλλου, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Στὰς προσευχὰς τὸ ὄλον μου,
κὶ ἂν μ' ἀνγκασμάτων
εἰς τὴν Κλωθὴν στήν Ἄλγεσιν
τρέξῃς νὰ μὲ ζήτησης·
ἂν κόψῃς δὲ τὴν κεφαλὴν,
ἀμέσως θ' ἀρχινήσω

ταῖς μέραις, ἀναγνώστὰ μου,
πιστὰ νὰ ταῖς μετρήσω.

Κ. ΣΥΓΓΡΟΥΣ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Γ'.

Νὰ τοποθετηθῶσιν οἱ ἀριθμοὶ 0—9 οὕτως ὥστε τὸ ἄθροισμα αὐτῶν νὰ διδῇ τὸν ἀριθμὸν 100. Ἐκαστος ἀριθμὸς ἐπιτρέπεται νὰ τεθῇ ἀπαξ ἢ μόνον ἐν θέσει μονάδων ἢ ἐν θέσει δεκάδων, ὡς ἐπὶ π. Τὸ 0 δὲν δύναται νὰ τεθῇ μόνον.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝῳ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

Πίνδος — Ἰνδός

Πόρος — ὄρος

Ἐλυσαν τοῦτο αἱ δεσποινίδες Ἀναστασία Μαλιὰ καὶ Μαργαρίτα Ἀντωνοπούλου καὶ οἱ κύριοι Ἰω. Βουτινάς καὶ Π. Καμπίτης. Παραθέτομεν δὲ εὐχαρίστως τὴν λύσιν τῆς δεσποινίδος Α. Μαλιὰ

Ἡ Πίνδος Ἰνδός ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ἄλφα Γάμμα τρεχοῦμενον τὸν ἕκαρε καὶ γέροντα σινάμα.

Ἐν τῇ νεωτέρῃ ἱστορίᾳ ἐγένετο ἐπίσημον γεγονός, ἕπερ δύναται τις νὰ εὖρη ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγένετο, εἶνε ἀριθμὸς διπλάσιος τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ μηνός· προστιθεμένη δὲ ἡ ἡμέρα αὕτη εἰς τὸ ἔτος δίδει ἀριθμὸν, ὅστις ἐκατέρωθεν ἀναγινωσκόμενος παρέχει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν. Ποῖον εἶνε τὸ γεγονός;

ΟΡΕΣΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σ. Κόντην καθηγ. Ναύπλιον. Συνδρομὰς ἐλάδομεν, φύλλα ἐπέψαμεν εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας. — Ἀγγ. Παπαμήτρον Σπέτσας. Συνδρομὴν ἐλάδομεν εὐχαριστοῦμεν δεχόμεθα πρὸς δημοσίευσιν ὅσα εἶναι σύμφωνα τῷ προγράμματι μας. — Γ. Τσακανίαν Ἀργίνοιον. Ἐπιστολὴν μετὰ συνδρομῆς ἐλάδομεν, νέον συνδρομητὴν ἐνεγράψαμεν εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ φιλικῇ ἐνεργείᾳ ὁμῶν διήγημά σας ἐγκριθὲν δημοσιευθήσεται εἰς τὸ προσεχές φύλλον. — Δημ. Πανόπουλον. Ἐπιστολὴν ἐλάδομεν, συνδρομητὰς ἐνεγράψαμεν πέμφαντες αὐθημερόν φύλλα. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν φιλικὴν ὁμῶν ἐνεργείαν. — Σικελιανὸν Λευκάδα. Ἐπιστολὴν ἐλάδομεν, εὐχαριστοῦμεν περιμένοντες ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας. — Χατζηγιάννου καθηγ. Σύρον. Συνδρομὴν ἐλάδομεν εὐχαριστοῦμεν διὰ φιλικὰς εὐχὰς σας. — Ed. Bonasia. Συνδρομὴν ἐλάδομεν εὐχαριστοῦμεν. — Κ. Πάγκαλον. Ἀθήνας. Συνδρομητὰς ἐνεγράψαμεν, φύλλα ἐπέψαμεν αὐθημερόν εὐχαριστοῦμεν διὰ φιλικὴν σας ἐνεργείαν. — Εὐλονάκην Γαλαξίδιον. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας. — Ν. Γαιούρον Βιέννην. Συνδρομὴ ἐλήφθη ἀπὸ Δ. Πάστραν εὐχαριστοῦμεν. — Μ. Κορὴν καθηγ. Κόρινθον. Ἰμετέρα ἐπιστολὴ ἐλήφθη, δὲν ἀφιδάλλομεν περὶ τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων σας περιμένοντες ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΕΩΡΙΟΥ